H.G.Ewers

HON NA KOULI TELEPORTÉRŮ

Na pozemských kalendářích byl první červnový týden roku 2405.
Díky neúnavné Rhodanově práci a úsilí jeho věrných se podařilo překonat následky zákeřného útoku na hospodářství Solárního impéria, který vedl k ekonomickému rozvratu a občanským nepokojům.
Vražedný útok Mistrů ostrovů vedený „třetí zbraní", který měl vyhladit veškerý život na Zemi, byl odvrácen doslova v poslední minutě. Tentokrát byl zachráncem v nouzi nejvyšší admirál Atlan, šéf USO. Miras-Etrin, Mistr ostrovů, který vypracoval plán zničení života na Zemi, utržil další porážku.
Všem vůdčím osobnostem Solárního impéria však bylo jasné, že dříve nebo později páni Andromedy udeří znovu. Proto byli lidé připraveni, když se jednoho dne objevil neznámý létající objekt z Andromedy. Solární loďstvo odstartovalo a začal hon na kouli teleportérů...

1.

Perry Rhodan, Reginald Bull, Allan D. Mercant a John Marshall „vyvstali" v prostoru zhmotnění transmiteru současně.
Čtyři strážní roboti, kteří stáli kolem v kruhu, vzdali čest zbraněmi, které v rukou téměř třímetrových obrů vypadaly takřka titěrně, ale jejichž ničivá síla byla zcela mimořádná.
Rhodan se podíval na Atlana, někdejšího vládce hvězdné říše a nynějšího šéfa USO, tj. United Stars Organization. Jeho prastarý obličej, který však zároveň vypadal překvapivě mladě, nevykazoval žádné známky pohnutí. Když však Rhodan vystoupil ze zóny zhmotnění, jeho přítel mu podal ruku, usmál se a jeho oči náhle teple zazářily.
„Hvězdní bohové jsou mi nakloněni, protože by tě jinak ke mně neposlali," řekl na uvítanou v obrovské podzemní pevnosti někdejšího měsíce, která byla srdcem i mozkem USO, největší bezpečnostní organizace ve známém kosmu.
„Nemyslím, že by mě k tobě poslali nějací bohové, Atlane," odpověděl Rhodan a potřásl si rukou s admirálem.„Sám jsi mě požádal, abych tě navštívil."
„Typické pozemské popichování," odpověděl Atlan s pobaveným úsměvem. Potom po řadě pozdravil ostatní a dovedl je k pohyblivému chodníku, který je donesl až k válcovitému vozidlu, čekajícímu před halou transmiteru. Spočívalo v rouře o průměru čtyři metry a od stěn roury ho oddělovalo pouze energetické pole o síle několika milimetrů.
„Konstrukční plány byly do Terranie zaslány asi před týdnem," řekl Atlan, když chvíli pobaveně pozoroval, jak si Atlan zaujatě prohlíží tuto novinku, ačkoliv podobných dopravních zařízení bylo na Zemi i na jiných planetách na tisíce. „Šetří to až osm procent energie."
Rhodanův obličej potemněl. „Dnes nám přijde vhod každý solar - tedy každý pravý solar. Obávám se však, že přebudování sítě by přišlo dráž, než co vynesou úspory. Ostatně právě teď na to stejně nemáme," uzavřel úvahy s trpkým úsměvem Rhodan. „Nikdy jsem si nepomyslel, že bychom mohli opět mít podobné starosti."
„Ale už jste přece přišli na způsob, jak odlišit falešné bankovky od pravých, ne?"
„Ano. Vysvětlím ti to později, teď bychom neměli nechat na sebe čekat."
Všichni nastoupili. Kabina uvnitř byla překvapivě malá ve srovnání s velikostí vozidla. Rhodan významně poklepal na zaoblené silné stěny. Atlan se jen pousmál. Za 10 500 let života se ho naučil vážit a dbal na to, aby každé riziko bylo pokud možno vyloučeno. K neštěstím v základně USO nedocházelo. Přesto byl pro vůdčí osobnosti Solárního impéria přistaven zvláštní pancéřovaný vůz, který by je ochránil i v případě, že by nějaký hypotetický útočník vyhodil do povětří celý tunel.
„Zaujměte, prosím, svá místa! Za třicet vteřin odjíždíme!" vyzval všechny mechanický hlas. Zároveň se na malé obrazovce objevila číslice 30, kterou po vteřině vystřídala devětadvacítka...
Atlan a Rhodan se usadili a ostatní následovali jejich příkladu.
Ačkoliv vozidlo okamžitě nabralo maximální rychlost, cestující nic nepocítili ani nic neslyšeli, jen na obrazovce údaje o vteřinách, zbývajících do odjezdu, vystřídaly údaje o rychlosti a o stanicích, které však míjeli. Už za devadesát vteřin se tam objevil červený kód a Atlan přítomným oznámil: „Jsme na místě."
Vystoupili na nástupiště, energetický štít před pancéřovanou zdí centrály podzemní pevnosti byl okamžitě vypnut a
třicet válečných robotů zvedlo zbraň k pozdravu. Muž v uniformě majora však admirálovi zastoupil cestu a velice zdvořile, ale pevně prohlásil: „Pane, musím vás požádat, abyste prošel identifikační komorou."
Reginald Bull, který stál za Atlanem, se popuzeně zeptal: „Kdo to nařídil, majore?"
„Rozkaz pana admirála, pane," řekl major s chladným úsměvem. „Před sedmnácti léty se jeden agent ze sektoru mágelan pokusil převzít základnu USO a od té doby platí nařízení, že každý, kdo vstupuje do centrály musí

projít kontrolou vědomí. Platí to pro všechny bez výjimky. Admirál kontrolou prochází pokaždé, když sem vstupuje."
„Děkuji vám, majore," řekl Atlan a obrátil se na Velkého administrátora. „Prosím vás o pochopení."
Rhodan se také usmál. „Jistě. Za současné situace je možná potřebnější než kdy jindy. Jsem připraven."
Rhodanova slova připomněla všem jak aktuální je hrozba ze strany Mistrů ostrovů.

♦ ♦ ♦

Tisíc neviditelných oči identifikačních kamer pronikalo do vědomí mužů a porovnávalo mozkové impulsy s uloženými identifikačními šablonami. Jiné oči detailně prohlížely těla a neunikla jim žádná i zdánlivě nepodstatná maličkost.
Allan D. Mercant a Reginald Bull se během dvou minut, po které vyšetření trvalo, hlasitě bavili. Byl to jejich způsob jak se zbavit tísnivého pocitu.
Konečně se rozsvítilo zelené světlo
a bezbarvý umělý hlas pronesl: „Byli jste identifikování podle uložených šablon a můžete projit. Omlouváme se za způsobené nepohodlí."
„Rádo se stálo!" zamumlal Bully. Svalnatý silný muž s bohatými zkušenostmi jako všichni biologicky nesmrtelní, proběhl dveřmi identifikační komory jako by před něčím prchal.
Za dveřmi je čekali čtyři poručici v černých kombinézách. Také oni, stejně jako major, který je uvítal, pocházeli z extremní planety Oxtorne - prozrazovala to tmavá, olejovitě se lesknoucí pleť, naprostý nedostatek ochlupení, mrštnost a rychlost pohybů.
Vydali se dlouhou chodbou osvětlenou oranžovými svítícími terči umístěnými na stěnách po obou stranách chodby. Všichni věděli, že za světly se skrývají komory v nichž jsou rozmístěni váleční roboti, kteří v případě poplachu nebo nějaké mimořádné události okamžitě zasáhnou a budou hájit centrum pevnosti.
Atlan se ironicky usmál, když viděl jak se jeho přátelé mračí. Dobře věděl, že Perry Rhodan má na bezpečnostní opatření jiný názor, ale on měl zcela jinou mentalitu: kladl veliký důraz na absolutní bezpečnost, zatím co Velký administrátor se spoléhal na to, že v případě nebezpečí ho zachrání rychlost jeho reakcí a jeho intuice. Byl to zřejmě nejpodstatnější rozdíl mezi Arkonidany a Pozemšťany, který se v průběhu dvaceti tisíc let jen prohluboval, ačkoliv oba národy měly společný původ, byli to potomci Lemurů.
Asi po dvou stech metrech chodba končila. Ocelové dveře se odsunuly stranou a všichni vešli do rourovité komory. Bylo to další bezpečnostní opatření šéfa USO, které bylo z pohledu Pozemšťanů jistě přehnané. Ze všech stran na návštěvníky mířily zbraně, které dokazovaly, že kdo by neprošel následnou kontrolou, dlouho by se netěšil ze života...
Atlan řekl několik slov do zabudovaného mikrofonu a hned na to se otevřely poslední dveře, které je dělily od ústředí pevnosti.
Hala do které vstoupili měla tvar obrovské polokoule o průměru čtyři sta metrů. Na stěnách byly umístěné velké obrazovky. Řídící a kontrolní pulty a počítače se táhly v řadě celou místností. Uprostřed tvořily tři soustředné kruhy ploché pulty, za nimiž seděli muži a ženy v kombinézách různých barev. Všichni měli na uších sluchátka a u úst mikrofony, jinak by asi v hale nebylo slyšet vlastního slova.
Rhodan se zastavil a překvapeně hvízdl. „Když jsem tu byl posledně, vypadalo to tu úplně jinak!"
„je tu také zcela nové zařízení, Perry," řekl pyšně Atlan. „To, co vidíš, je pouze koordinační a velitelské stanoviště. Centrály sektoru jsou umístěny jinde."
Admirál přešel do středu haly, kde byl žlutě vyznačený kruh o průměru deset metrů, a gestem vyzval ostatní aby ho následovali.
„Otevřete antigravitační šachtu!" rozkázal někomu neviditelnému. Řekl to tiše, avšak žlutý kruh náhle změnil barvu na zelenou a začal i s hosty pomalu klesat.
„Konferenční místnost B!" rozkazoval admirál.
Klesali asi sto metrů, když se jejích sestup zastavil. Prošli žlutě svítícím vchodem do chodby a nastoupili na pohyblivý chodník, který se dal okamžitě do pohybu. U dveří s nápisem Konferenční místnost B se chodník automaticky zastavil a zároveň se otevřely dveře.
Když Rhodan vstupoval do dveří jako poslední, zahledl koutkem oka vstupovat do místnosti jiným vchodem šest po zuby ozbrojených válečných robotů. Stráž tedy měla zajišťovat jejich bezpečnost i během porady. Mimo to je v místnosti očekávali dva muži. Jednoho z nich všichni dobře znali, byl to halutský obr Icho Tolot.
„Profesor Ano Golkar," představil druhého Atlan. „Šéf biopozitronického mozku Nathan."
„Už jsem měl tu čest," zašklebil se podle svého zvyku solární maršál Bull. „Trochu jsme se nepohodli - profesor musí mít vždycky poslední slovo."
„To je asi u matematických logiků nemoc z povolání," ve stejném duchu odpověděl Atlan a hned se obrátil na Rhodana. „Nechal jsem tři různé instituce vyhodnotit události a nově shromážděná fakta za poslední tři měsíce. Jedno vyhodnocení provedl Icho Tolot, druhé zastřešoval profesor Golkar a třetí náš hlavní pozitronik. Výsledky vám budou předloženy. Teprve profesor Golkar však přišel na to, že se v podstatě shodují."

„Gratuluji, profesore," řekl Rhodan a podal profesorovi ruku. „Zároveň se omlouvám, že jsem se s vámi dosud nespojil."
„Prosím vás, pane, jaképak omluvy. Vždyť v posledních bouřlivých měsících jste měl spoustu důležitějších věci na starosti."
Rhodan jen pokrčil rameny. Golkar se nechtě dotkl jeho bolavého místa. Čas! Lidé si možná myslí, že Nesmrtelní mají spoustu času. Zatím však už několik desítek let stále zápasím s termíny, rutinními povinnostmi a řešením mimořádných událostí, pomyslel si Rhodan.
Z jeho neradostných úvah ho vytrhl Icho Tolot.
„je příjemné opět vidět staré přátele," zaduněl obrův ohlušující hlas, vycházející odněkud hluboko z jeho nitra.
„Ale je hrozný zase na plný pecky slyšet staré přátele," skočil mu do řeči Bull a v hraném úděsu si zacpával uši.
Haluťan se zasmál - a to už skutečně mohlo leckoho vyděsit.
Atlan ukázal gestem hostitele na křesla kolem stolu a všichni se posadili. Pro Tolota bylo samozřejmě připraveno speciální křeslo do kterého se vešel a které uneslo jeho váhu. I do něho si však obr sedal velice opatrně a se zřejmou nedůvěrou.
Naopak Golkar, který měl mít úvodní slovo, takřka zmizel pod stolem, když se posadil do normálního křesla. Všechna křesla však byla vybavena zařízením upravujícím výšku sedadla a tak se profesor vzápětí objevil po hruď nad deskou stolu a okamžitě před sebou rozložil fólie, pokryté různými symboly. Brzy se však ukázalo, že je to pouhý zvyk. Za celou dobu porady se profesor do té hromady materiálů ani jednou nepodíval, mluvil spatra a všechny číselné údaje uváděl zpaměti. Lépe než co jiného to dokazovalo, jak hluboko do problematiky pronikl. A to mluvil celou hodinu bez jediného přerušení. Dokonale shrnul všechny relevantní skutečnosti, které sice všichni znali, neměli je však seřazené do tak plastického obrazu problematiky.
Teprve potom se na okamžik odmlčel, napil se vody a pokračoval: „Taková je situace. Ekonomické obtíže a nedostatek financí jdou ruku v ruce s potřebou budovat nákladné základny a s nezbytnými velkými přesuny imperiálního loďstva, což denně stojí mnoho miliard solarů. Všichni víme, řekněme si to otevřeně, že krize, která je tím způsobena, málem vedla ke svržení Velkého administrátora. Situaci se podařilo stabilizovat, ale Impérium stále ještě představuje kolos na hliněných nohách. Stačí menší úder a všechno, čeho jsme v posledních měsících dosáhli, může být zničeno."
Profesor se opět odmlčel a tázavě se podíval na Rhodana.
„Jen pokračujte, profesore, nelze než s vámi souhlasit," řekl Velký administrátor.
Golkar se pevně zadíval Rhodanovi přímo do očí a pomalu a zřetelně pronesl: „Pane, jediná cesta, jak se vyhnout zániku, je stažení Pozemšťanů z Andromedy a přilehlé mlhoviny Andro-Beta!"

♦ ♦ ♦

Do naprostého ticha, které se rozhostilo po tomto prohlášení, zarachotil pád magnetické tužky, která Bullovi vypadla z prstů.
„Omlouvám se," zamumlal maršál. „Špatně se mi to poslouchá. Jste opravdu přesvědčenej, že je to jediný možný východisko, profesore?"
„Ano, pane," řekl bez váhání matematický logik. „Promýšlel jsem to z různých hledisek a pokaždé jsem dospěl ke stejnému výsledku. Posuďte sám: transmiter a jeho ochrana, základny v Andro-Betě, to vše pohlcuje stovky bilionů. Třináct tisíc supermoderních lodí imperiálního loďstva se zatím bezúčelně pohybuje na okraji Druhé galaxie, zatímco my zde zápasíme s nedostatkem lodí. Nemohu však doporučit ani nasazení těchto lodí v Andromedě. Probíhají tam těžké boje mezi Tefrody a Maahky a každá třetí síla, která by se do toho konfliktu zamíchala, bude automaticky považována oběma stranami za nepřítele. S Tefrody jsme již nyní ve válce a ve vztahu k nim by se vlastně nic nezměnilo, ale střetnout se navíc s Maahky by byla osudová chyba."
„Víme dobře," pokračoval profesor, „že Maahkové byli vypuzeni z Andromedy našimi předky, Lemury. Usadili se v naší galaxii, ale tady se střetli v nesmírně krvavých válkách s Arkonidany a museli prchnout zpět do své pravlasti. Tam se dostali do područí Mistrů ostrovů, ale po několik tisíc let se mohli těšit relativnímu klidu a míru. Nyní, když jsme vtrhli do Andromedy, se musí rozhodnout, jak si představují svůj další osud. Myslím, že se již rozhodli! Chtějí se zmocnit Andromedy a brání se každému zásahu našeho loďstva."
„Je naprosto jisté, že už několik měsíců vědí, kdo zřídil obrovskou základnu v mlhovině Andro-Beta a podniká průzkumné lety do Andromedy. To, že nevyslali své loďstvo do mlhoviny Andro-Beta, je pro mě důkazem, že nechtějí vyprovokovat konflikt s námi. Plně se soustřeďují na dobytí Andromedy. Dokazuje to také, že jsou si plně vědomi, že mezi Tefrody a Mistry ostrovů na jedné straně, a námi na druhé existuje zásadní rozdíl. Proto patrně doufají, že se s námi dohodnou."
Po celou dobu profesorova výkladu Rhodan seděl ztuhle a vypadal nepřítomně, ale všichni, kdo ho znali, dobře věděli, že to dokazuje jen intenzívní práci mozku. Když profesor skončil, Rhodan se probral ze svého podivného stavu, ale nepromluvil, jen se tázavě podíval na Johna Marshalla, šéfa sboru mutantů, a ten se jen mlčky usmál. Rozuměli si beze slov. Rhodan se spokojeně usmál také a konečně přerušil panující ticho.
„Děkuji vám, profesore, za váš zasvěcený úvod. Vaše závěry jsou však podloženy jen ryze věcnými argumenty,

rád bych věděl, zda jste přihlížel i k jiným aspektům."
„Myslím, že vám rozumím, pane," odpověděl Golkar. „Přihlížel jsem i k etickým nárokům, které kladete na politiku. Z dějin dnes již víme, že někdejší lidstvo se těžce provinilo na Maahcích, když je vypudilo do Andromedy. Později jim velkou újmu způsobili také Arkonidané, rovněž s námi spříznění. Tím spíše je nepřípustné způsobovat Maahkům další těžké ztráty. vy jste znal významného představitele této velké rasy, mám na mysli Greka l, vysokého důstojníka jejich tajné služby. Byl dokonce vaším přítelem a obětoval vlastní život v zájmu trvalého přátelství mezi Pozemšťany a Maahky. Na tomto příkladě jste se přesvědčil, že přes značné rozdíly v mentalitě obou ras je spojenectví možné. Proto navrhuji, pane, abychom usilovali o spojenectví s Maahky, zaručili jim jejich životní prostor a spolu s nimi nastolili mír v Andromedě. Oni by porazili Tefrody a my bychom vyřadili ze hry Mistry ostrovů!"
Reginald Bull se hlasitě nadechl a zdálo se, že se profesorovi dostane pádné odpovědi, ale výstražný Rhodanův pohled donutil maršála spolknout slova, která se mu drala na jazyk.
„Ještě jednou vám velice děkuji, profesore," řekl zdvořile Velký administrátor. „Dříve než se vyslovím bych ovšem rád slyšel mínění Icho Tolota a Atlana. Prosím."
Jak však již bylo řečeno, oba došli v podstatě ke stejným závěrům a jejich vystoupení neobsahovala nic nového. Rhodan je vyslechl se zavřenýma očima a seděl tak ještě hodnou chvíli po tom, co skončili. Nikdo se neodvážil ho rušit.
„Asi si ani nedovedete představit, jak bych uvítal vaše řešení, profesore," řekl konečně. „Mírová spolupráce místo stálých bojů by znamenala všeobecný rozkvět, přinesla by mimořádné pokroky v oblasti vědy a techniky. Nuže dobrá. Pokusíme se o to, pokusíme se dorozumět s Maahky a nabídneme jim spolupráci na poli mírového dobývání kosmu. Výzkum obou galaxií oběma rasám poskytne dost příležitostí na tisíce let!"

2.

Moře, bičované vichrem a deštěm se vzedmulo. Oblohu křižovaly blesky, hřmělo takřka nepřetržitě. Miras-Etrin stál nahý v přívalech vody a těžce dýchal. Další vlna se převalila přes jeho svalnaté tělo. Rozběhl se, aby přívalům unikl, ale voda ho strhávala zpět a obrovská vlna ověnčená bělostnou pěnou ho dohonila. Drtivý úder ho srazil do písku a ustupující voda ho vlekla spolu s pískem, lasturami, chaluhami, korýši a měkkýši, zpět do moře. To však už nevnímal, protože ztratil vědomí.
Když se Miras-Etrin probral, nebe bylo jasné a moře klidné. Sluneční paprsky příjemně hřály. Nad ležícím mužem se nakláněl jeden ze dvou robotů, kteří u něho stáli.
„Mrzí nás to, maghane. Vyhovuje vám počasí, které jsme nastavili, nebo ho máme změnit?"
Miras-Etrin zaklel. „Kde jste se tak dlouho flákali?" vyštěkl.
„Omlouváme se, maghane, ale vy sám jste nařídil, abychom se nevměšovali, proto jsme zasáhli až ve chvíli, když jste byl v bezprostředním ohrožení života," vysvětloval robot.
„Dobře," zavrčel Mistr ostrovů a zvedl se. Když ho však roboti chtěli uchopit podpaží, zle se na ně obořil. „Jděte z cesty, vy plechoví idioti!"
Potom se jeho vztek obrátil k moři. „Tak ty ses odvážilo povstat proti Mistrovi ostrovů? Ještě nikdo, kdo to udělal, neušel trestu a neujdeš mu ani ty, moře!" syčel.
Zvedl hlavu k nebi, kde tušil „oči" a rozkřikl se s pěnou u úst: „Vrhni moře zpět! Vrhni moře o sto kilometru zpátky!"
Nikdo mu neodpověděl, ale už za několik minut moře začalo skutečně ustupovat a zanedlouho se začaly objevovat další písečné duny dosud ukryté pod vrstvou vody a potom z moře vyvstala celá hradba skalních útesů. Na písku se bezmocně zmítaly tisíce ryb, jejichž šupiny se leskly v prudkém slunci. Miras-Etrin se pronikavě zasmál. Trvalo to však pouhý okamžik. Najednou se prudce otočil a vykřikl: „Transmiter!"
Za pár vteřin se z oblohy snesl polokulovitý stroj, neviditelné silové pole uchopilo Mistra ostrovů a dopravilo ho do krvavě rudého jícnu, který se otevřel mezi rameny malého transmiteru. V příštím okamžiku byl už na místě dvě stě kilometrů vzdáleném od pláže, kde málem přišel o život...

♦ ♦ ♦

„Maghane!" hlas se zdal přicházet zdaleka. „Tvůj ponížený služebník letí k tobě, probuď se!"
Miras-Etrin otevřel oči a uviděl plastikový obličej Ontose, služebného robota. Syntetická kůže se stáhla do úsměvu, ale upřený pohled se nezměnil.
„Za čtvrt hodiny má dojít ke kontaktu, Maghane!"
Mistr ostrovů souhlasně přikývl. Okamžitě ze spací nádrže začala vytékat tekutina a současně byla stávající tíže v odpovídající proporci snížena, což kompenzovalo vztlak tekutiny. Když byla nádrž zcela prázdná, byl Mistr ostrovů jemně uchopen silovým polem a opatrně uložen na široké lehátko a byl spuštěn program osušení.
„Masáž!" poručil Miras-Etrin. Ontoso-vy prsty byly silné, ale pracovaly jemně.
Náhle se Mistr ostrovů napůl vztyčil na lůžku a rozhlédl se. „Kde je Irruna?" zeptal se pánovitě.

„Syntodívka spí, maghane," odpověděl Ontos. „A navíc, velice se omlouvám, ale kontakt začne za pět minut."
Mistr ostrovů vyskočil a robota nakopl. Robot byl naprogramován tak, aby nekladl žádný odpor a robot se bez hlesu svalil. To popudilo Mistra ostrovů ještě víc, protože dobře věděl, že robot by se snadno mohl udržet na nohou a pouze
hraje divadlo. Na to však nemyslel, že ho vlastně hraje na jeho rozkaz, jako se na jeho rozkaz dělo všechno ve „z jeho vůle vzešlém světě": počínaje růstem ovoce a konče pohyby moře. Jeho svět působil jako Země v rajských časech - ve skutečnosti to však byla plně robotizovaná kulisa přírody, uzpůsobená pro život jedné osoby. Touto osobou byl Miras-Etrin, mimo androidy jediná inteligentní bytost - inteligentní ano, ale ne moudrá...
V bezmocném vzteku Mistr ostrovů popadl paprskomet, který ležel spolu s kombinézou na antigravitační desce. Ontos pokorně očekával konec svého mechanického života...
Likvidace Ontose poněkud zchladila Mistrův vztek. Oblekl se sám - nemělo smysl narychlo volat nového robota, a zamířil do kontaktní místnosti. Měl ještě čas a využil ho k tomu, aby se zcela ovládl. Když vstoupil do rozlehlé haly byl jeho obličej nehybný jako maska.

♦ ♦ ♦

Kontaktní místnost byla původně memo-sálem, ale už dlouho se nepoužívala k původnímu účelu. Miras-Etrina zamrazilo, když uslyšel dunivou ozvěnu svých kroků v této obrovské a nyní prázdné prostoře. Měl však na sobě univerzální kombinézu se zabudovanými kompenzačními přístroji, které upravovaly hormonální skladbu v těle a poskytovaly tak pocit blaženosti.
Miras-Etrin přistoupil rázným krokem sportovce k velkému černému křeslu. Neviditelné kontakty zabudované do tohoto podivného kusu nábytku okamžitě začaly snímat jeho nejmenší záchvěvy a sdělovat pozorování polobiologickému řídicímu mozku. Tímto způsobem bylo zjišťováno každé jeho přání a bylo také okamžitě splněno, pokud to bylo možné. Po tisíciletí si na to Miras-Etrin zvykl.
Zazněla tichá hudba, uzpůsobená jeho mentalitě a křeslo se přesunulo blíž ke zdi haly. Mistr ostrovů se uvolnil. Před ním se rozsvítily tři velké obrazovky. Na dvou obrazovkách spatřil tváře dvou starších mužů. Byli to Jednička a Dvojka.
Již dávno se Mistři ostrovů neoslovovali jmény a nahradili jména čísly, která vyjadřovala jejich postavení. Čím bylo číslo nižší, tím bylo postavení významnější. Miras-Etrin byl Čtyřka.
Na třetí obrazovce se objevil pouze symbol: dvě zlatě světélkující galaxie na černém poli ve fluoreskujícím kruhu.
Miras-Etrin se zhluboka nadechl, suše pozdravil a podal zprávu o situaci. Nevzrušeně informoval o selhání pečlivě připraveného útoku proti Zemi a o výsledcích rozšíření falešných bankovek. Oba muži ho vyslechli mlčky. Jejich obličeje nic neprozrazovaly.
„Na základě svých zkušeností s Pozemšťany se domnívám, že provedení plánu tři je bezúčelné," uzavřel Miras-Etrin. „Ti povýšenci jsou ve vlastní galaxii pří-liš silní a obávaní než aby se mohlo podařit zlomit jejich moc podněcováním nelidských ras. Navrhuji proto nasadit tefrodské loďstvo s posádkami duplikan-tů v počtu aspoň milionu lodí. Máme dost prostředků a duplikanti nám nikdy nebudou chybět. je pouze třeba rozšířit možnosti spojení. je nezbytné, abychom mohli dopravit do První galaxie aspoň deset tisíc lodí současně."
„To by neměl být problém, velký transmiter takovou kapacitu má," řekl konečně Dvojka.
„Ale Pozemšťané znemožnili vstup do První galaxie," upozornil Jednička.
„Správně!" souhlasil Miras-Etrin. „Tato cesta je zablokovaná."
„Potom není o čem diskutovat, musíme vymyslet něco úplně nového," usoudil Dvojka.
„To jsou žvásty," řekl mechanický hlas z obrazovky, nesoucí symbol. „Myslel jsem, že posílám do První galaxie schopné muže, ale ukazuje se, že jsou to idioti. Pár se jich nechalo zabít, ostatní nedokázali přivést své akce ke zdárnému konci."
Miras-Etrin sklesle svěsil hlavu, ale kompenzační mechanismy okamžitě zafungovaly a opět ho povzbudily.
„Co také lze očekávat od mužů, kteří pouze nosí to jméno a nechávají se povzbuzovat hormonálními kompenzátory! Od této chvíle přebírám celou záležitost do svých rukou. Zničením planety Vario Pozemšťané dokázali, že jsou mnohem nebezpečnější než Maahkové. Proto je musíme zničit! Plán, který jsme probírali při předešlém kontaktu, je třeba okamžitě provést. Smrt Pozemšťanům!"
„Smrt Pozemšťanům!" odpověděli jednohlasně ostatní.

♦ ♦ ♦

Rhodan plnými doušky vychutnával vůni trav a orchidejí, slastně vnímal zurčení vody v zahradě. Bylo to vzácné pro člověka, který trávil téměř veškerý svůj čas v kosmických lodích v honbě za novými poznatky nebo v zápasech s nelítostnými nepřáteli. Na CRESTU III měli sice také podobnou zahradu, málokdy se tam však dostal.
To mu připomnělo, že základna USO je vlastně také jen kosmická loď svého druhu. Vznikla sice přirozeným

způsobem, ale celá tato nádhera byla vytvořena uměle a neosvětlovalo ji žádné slunce. Osamělé kosmické těleso, malý svět bez života, si zachoval v přirozeném stavu pouze povrch...
Atlan si přisunul své vibrační křeslo k Velkému administrátorovi.
„Chtěl jsi mě informovat o nejnovějších událostech na Zemi, příteli," začal tiše. „Zvláště mě samozřejmě zajímají nové metody jimiž dokážete rozlišit falešné bankovky od pravých."
Rhodan přikývl a posunul opěradlo svého křesla do téměř kolmé polohy. Ještě chvíli se kochal pohledem na umělý svět kolem sebe, který vypadal tak skutečně. Potom se otočil k admirálovi.
„Vědcům se po mnoha nezdařených pokusech podařilo vyřešit tuto otázku teprve před čtyřmi týdny. Upřímně řečeno jsem vůbec nevěřil, že se jim to podaří. Jak se ukázalo jsou falešné bankovky ve srovnání s pravými nestabilní, dosud však jsme neměli přístroje, které by dokázaly tuto atomární a molekulární nestabilitu změřit. Ukázalo se, že aplikace organické treyt-kyseliny, pocházející ze soustavy Treyt, kde ji produkují obrovští pavouci, vede k tomu, že moje zobrazení se na falešných bankovkách zbarví do hnědá. U pravých bankovek k tomu nedochází," vysvětlil Rhodan a tiše se zasmál.
„Co je na tom k smíchu?" zeptal se popuzeně Atlan.
„Hnědý zbarvení Rhodanovy hlavy
vzbuzuje u některých lidi zajímavý asociace, který...," vmísil se do rozmluvy Reginald Bull.
„No, to by stačilo," utnul Bullovu teorii Rhodan. „Podstatné je, že jsem okamžitě nařídil kontrolu hotovostí ve všech bankách a firmách celého Impéria. je to jediný způsob jak opět stabilizovat měnu a tím i celé hospodářství. Ukázalo se, že nejvíc falešných bankovek bylo u kosmických handlířů, kteří nejvíce křičeli o tom, že jsou přivedeni na mizinu nestabilitou měny. Nyní je jasné, že to byli právě oni, kdo získával poctivé zboží za bezcenné papíry. Nyní jsou falešné peníze staženy z oběhu a zvláštní komanda sepisují zboží ve skladech firem, které rozšiřovaly falešné peníze. O mnoho lépe na tom však nejsou ani největší koncerny Impéria."
Tentokrát se začal smát Atlan a smál se tak dlouho, až se ho Rhodan zeptal, co ho tak pobavilo.
Arkonidan okamžitě zvážněl. „Máš pravdu, příteli, vlastně tu není nic k smíchu. je smutné, že lidé se zřejmě příliš nezměnili, ačkoliv vystoupili ze své pozemské izolace a vytvořili obrovskou hvězdnou říši. Pokud jsem správně informován, manažery velkých mezihvězdných koncernů jsou především lidé z ko-lonizovaných světu, kteří mají ve Velké radě rozhodovat o politice i o osobě Velkého administrátora..."
„Bohužel máš pravdu," řekl sklesle Rhodan. „Tragédií je, že jsem poněkud zanedbával vnitřní politiku. Teď se to ale změní. Pochopil jsem chyby naší demokracie a zjistil jsem, jakými prostředky je svářděna na scestí. Znáš mě a víš, že se vyznám ve všech politických tricích aspoň tak dobře, jako lidé, kteří v posledních desetiletích pracovali jen ve svůj vlastní prospěch."
„Proč je všechny nepošleš ke všem čertům," zvolal Atlan a udeřil pěsti do opěradla svého křesla. „Vyžeň všechny ty administrátory a dosaď na jejích místa schopné důstojníky loďstva a tajných služeb. Zvládnou to stejně dobře a přitom si budeš jistý, že nebudou ohrožovat tvou mocenskou pozici!"
„Ale to by byla vojenská diktatura," namítl tiše Velký administrátor.
„No jasně! Proč nespojit demokracii a diktaturu?" nadhodil Bully. „Mám už pro to i hezoučkej název: demokratura. Tak co?"
Atlan vycítil posměch v těchto slovech a dotklo se ho to. „Jste nevyléčitelně choří idealizmem a proto nevidíte, že masa Pozemšťanů je duchovně stále ještě v temném středověku!" zvolal popuzeně.
„Uklidni se," chlácholil ho Rhodan. „Nic si nenamlouváme, ale věříme, že lidstvo může vyspět pouze za podmínky, že bude svobodné a bude chybovat, ale i vytvářet nové hodnoty. Měli bychom se však vrátit a pokračovat v jednání. Polední přestávka již jistě vypršela."
Sotva však zaujali místo u konferenčního stolu, rozsvítila se velká obrazovka na zdi a vzrušený hlas oznámil: „Řídící planeta Kahalo vyslala K-signál!"
Muži od konferenčního stolu vyskočili, na Rhodanově čele zaperlil pot. Kahalo! Byla to Achillova pata Solárního impéria a K-signál znamenal, že lidstvo je bezprostředně ohroženo.
„Přepojte spojení s Kahalem do zasedací místnosti!" chraplavě nařídil Rhodan.

♦ ♦ ♦

Na trojrozměrné obrazovce vyvstal obličej tělnatého holohlavého muže. Byl to Demitro Kabilew, velitel Kahala, generál imperiálního loďstva, vysoce inteligentní, rozhodný a chladnokrevný. V tomto okamžiku by ho však nikdo chladnokrevným nenazval. Generál těžce dýchal a v očích se mu zračila panika. Když uviděl Rhodana, pokusil se ovládnout, ale vypadat klidně se mu nepodařilo.
„Pane! Před dvěma minutami se v galaktickém slunečném šestiúhelníku zhmotnil malý kulovitý objekt o průměru asi osmi metrů. je neidentifikovatelný!"
Rhodan se podíval na svůj chronometr a v údivu jen nepatrně zvedl obočí, to však generálovi stačilo. Znal dobře mimiku svého šéfa.
„Ne, pane, není čas příjmu. To, co se stalo, je teoreticky zcela vyloučeno!" vyhrkl.
Rhodan okamžitě pochopil dosah této zdánlivě zanedbatelné příhody. Objekt o průměru osm metrů mohl být

sám o sobě zanedbatelný, ale transmiterem v této době teoreticky nemohl proniknout žádný objekt. Pronikl-li tento, pak to znamenalo, že uzávěra transmiteru byla nějakým způsobem překonána a příště by stejným způsobem mohlo proniknout do galaxie celé loďstvo o desítkách či dokonce stech tisících lodí!
„Děkuji vám, generále," řekl Rhodan a v jeho obličej se nepohnul ani sval. „Není důvod k panice. Nemusím vám říkat, co máte dělat. Bezpečnost Kahala ponechávám zcela ve vašich rukou. Dostavím se k vám asi za deset hodin. Konec."
„Rozumím a děkuji. Konec," řekl generál se zřejmou úlevou. Obrazovka pohasla.
„Tohle je počátek zničujícího úderu Mistrů ostrovů," hlesl bezbarvě smrtelně bledý Atlan. „Konečně pochopili, že nás nejsou sto pokořit a rozhodli se nás zničit brutální silou. Mají k dispozici nevyčerpatelné zdroje duplikantů!"
„ne, tak daleko ještě nejsou," živě protestoval Bull. „Podle mýho soudu ještě nejsou schopný dopravit celý loďstvo šestiúhelníkovým transmiterem. Něco jim nevyšlo. Jinak by poslali celý loďstvo rovnou a nevarovali nás tím, že sem napřed pošlou tu směšnou kuličku."
Mercant jen souhlasně přikývl. Rhodan ještě chvíli vyčkával, zda se nechce vyjádřit ještě někdo, a potom se ujal slova: „Bully má pravdu. Nicméně nebezpečí invaze je akutní. Kdybychom byli připraveni k preventivnímu úderu, neváhal bych ani okamžik. Bohužel však připraveni nejsme a musíme hledat jiné způsoby jak odvrátit to strašné nebezpečí. Teď hned s CRESTEM III odstartujeme a poletíme na Kahalo. Atlane?"
„Letím s vámi," odpověděl okamžitě Arkonidan, vydal příslušné rozkazy svým lidem a vstal. ke všeobecnému překvapení vyzval své hosty, aby ho následovali do zahrady.
„Chceš nás snad pohostit ovocem, nebo si chceš vzít do CRESTU III pár vibračních křesel?" zajímal se Bully.
„V tom případě ti musím prozradit, jedno sladké tajemství - na lodi jich máme dost."
Atlan na to nereagoval, prošel zahradou a najednou zmizel někde mezi iluzivně zobrazenými horami, které tvořily pozadí.
„To není vůbec špatný, pořídím si to do svýho domu na Zemi," okomentoval to Bully.
„Na tvém místě bych si teď lámal hlavu jinými věcmi," napomenul ho Rhodan a vykročil za Atlanem. Když procházel energetickým polem, ve kterém byla vytvořena kulisa zahrady, pocítil na kůži jemné svrbění.
Atlan stál v malé čtvercové místnosti před úzkým řídicím pultem na zdi a mačkal nějaká tlačítka. Vzápětí vyvstala z podlahy brána malého transmiteru. Atlan nemusel svým hostům nic vysvětlovat. Všichni bez ptaní vstoupili do zóny dematerializace.
Ve stejném okamžiku se opět zhmotnili v obrovské hale velkého transmiteru základny USO. Mechanický hlas zároveň oznámil, že transmiter je propojen s transmiterem na CRESTU III. V dalším okamžiku už byli všichni zpátky ve vlajkové lodi.
Cestu, která jim při příchodu trvala skoro dvacet minut, nyní absolvovali v několika vteřinách. Teď opravdu nebyl čas předvádět všechny vymoženosti základny USO a Atlan od toho upustil. Také Rhodan neztrácel čas a sotva vystoupil ze zóny zhmotnění, okamžitě se interkomem spojil s kapitánem lodi plukovníkem Rudem a vyhlásil stav nejvyšší pohotovosti a rozkázal urychlený start CRESTU III. Kurz - Kahalo.
Potom se spojil se šéfem matematického úseku a dal pokyn svolat poradu čelných vědců a připravit program pro pozitroniku k vyřešení problému průniku objektu blokovaným transmiterem. O deset minut později vstoupil na můstek CRESTU III.

3.

Cicero byl stár 51 900 pozemských let. Samozřejmě se v tomto případě nedá mluvit o biologickém věku, biologicky by se jeho věk musel odhadnout tak na deset pozemských let, máme-li aspoň věřit kos-mobiologům. Cicero byla polétavá opice z džunglí šesté planety soustavy Vega, vyzvednutá ze své domoviny v roce 49 500 před Kristem.
Nyní Cicero nebyl v džungli, ale hrál si s jinou mimozemskou bytostí, ochočeným okrillem z extremní planety Oxtorne, v tělocvičně. Právě si vynalezl novou zábavu. Našel někde plastikové koule a bral je do drobných ruček, roztáhl blány, které mu umožňovaly létat, vyletěl ke stropu a odtud „bombardoval" nešťastného okrilla. Sherlock měl co dělat, aby útokům unikl, protože chytrá opice nalétávala víckrát než svou bombu skutečně pustila a okrill nikdy nevěděl, jestli je to klamný nebo skutečný útok. Zvíře podobné obrovské žábě skákalo sem a tam a přesto plastikové koule několikrát dopadly na jeho široký čenich. Každý zásah ohlašovalo bolestné vytí. Myšob Gucky, který trůnil na tělocvičném stole, se při každém zásahu zašklebil. Gucky znal okrilla dost dobře na to, aby věděl, že bolest jen hraje. Pro zvíře zvyklé na extremní podmínky rodné planety byl dopad dvoukilogramové koule z malé výšky sotva citelný. Navíc Gucky viděl okrilla v akci a věděl, že je mnohem obratnější než teď předstírá. Kdyby chtěl, tak by ho drzá opice ani jednou nezasáhla. Byla to prostě hra.
Gucky sem však nepřišel pro zábavu. Už víckrát se pokoušel díky svým telepatickým schopnostem proniknout do Ciceronova vědomí, dosud se to však nikdy nepodařilo. Zajímalo ho, zda má polétavá opice vyšší než ryze zvířecí inteligenci. Přinejmenším to tvrdil nadporučík Omar Hawk, k němuž se Cicero na Pi-gellu přidal.
„Hop, Sherlock, hop," skřehotal opičák, když znovu nalétával. Hawkův „slídící pes" se najednou odrazil všemi

svými osmi prackami, vyskočil vysoko a tvrdou lebkou odrazil kouli s takovou silou, že zničila plastikovou schránku na protější zdi. To dalo Guckymu podnět k dalšímu experimentu. Když při dalším náletu opice opět vrhla svou bombu, myšob ji telekineticky uchopil a začal s ní kroužit kolem Okrillovy hlavy. Okrill byl zvíře a reagoval jako takové - s otevřenou tlamou se bláznivě točil kolem své osy zřejmě naprosto zmaten.
Cicero naopak sledoval nečekaný pohyb koule s patrným zájmem, rychle vystihl dráhu krouživého pohybu a v příhodnou chvíli se vrhl dolů a kouli opět uchopil. Gucky však koulí trhl a teď měl Cicero co dělat aby neztratil rovnováhu, ale kouli nepustil. Gucky opičáka tahal přes celou tělocvičnu a Sherlock je sledoval po zemi a hlasitě kýchal.
Gucky však nepochopil, co má proradný opičák v plánu. Když byl zas jednou dovlečen ke dveřím tělocvičny, náhle kouli strhl a spolu s ní unikl do vedlejší místnosti, kam už Guckyho telekinetické schopnosti nesahaly. Myšob právě uvažoval, zda se nemá teleportovat za ním, když uslyšel zděšený výkřik.

♦ ♦ ♦

Po křiku následoval třesk a potom ticho. Gucky se teleportoval.
V místnosti stáli dva čerství absolventi kosmické akademie a stále ještě drželi bednu, která však už neměla dno. Pod bednou byly střepy a po podlaze se do všech stran rozléval zlatavý mok a všude se šířila libá vůně whisky.
„Škoda!" pronesl Gucky to, na co oba poručici jen mysleli.
Oba jako na povel pustili bednu, strnuli v pozoru a jeden z nich zařval: „Poručík Trombsdorf a poručík Ariel při nástupu na cvičení, pane!"
„Co na mě řvete, vy holobrádci," sjel je Gucky. „Mám dost velké uši na to, abych vás slyšel i když budete mluvit normálně. A navíc se mi snažíte namluvit nějaké pitomosti, protože nejdete na cvičení, ale k nadporučíku Tuddovi na party u příležitosti jeho narozenin a nesete tam whisky, že?"
„Ano... ano, pane," vykoktal Trombsdorf. „My... mysleli jsme..."
„...že podstata vojáckého ducha spočívá v nasávání a vyřvávání oplzlých písniček. Fuj! Tomu Tuddovi ještě pěkně zatopím!" rozkřikl se Gucky.
Myšob se pokoušel tvářit velice pohoršeně a naprosto vážně, příliš se mu to však nedařilo, protože Tudda znal a věděl, že je výborný voják.
„Teď to tady okamžitě uklidíte a pak půjdete k nadporučíku Tuddovi a vyřídíte mu můj rozkaz, aby se neprodleně hlásil v mě kabině! Jasné?"
Vtom se rozezněly poplachové sirény. Oba poručici zareagovali na signál jako dobře naolejovaný motor na startér. Rozběhli se k antigravitační šachtě a během vteřiny zmizeli Guckymu z očí.
„No tohle," zamumlal Gucky. „Utečou a nechají mě v louži whisky!"
Sirény dozněly a Cicero zřetelně pronesl: „U všech duchů bariér!"
Myšob se na něj překvapeně zadíval. Cicero dřepěl na širokých Sherlockových zádech a tvářil se lhostejně stejně jako Sherlock sám. Gucky si uvědomil, že opičák jen opakoval oblíbené Hawkovo úsloví a že to nic nevypovídá o jeho inteligenci.
„Ale co s vámi?" vyřkl řečnickou otázku, ale vtom se z výtahu vynořil sám rodák z Oxtornu, Omar Hawk. „U všech duchů bariér! To jsem rád, že tu ještě jsi Gucky, bál jsem se, že tě už odvolali k Rhodanovi," vychrlil ze sebe.
„A že bych tu nechal ty malé? Co si o mně myslíte, nadporučíku? Mám přece smysl pro povinnost," urazil se Gucky.
Hawk se zašklebil. „Však to vidím, museli jste tu pořádat pěkné orgie!"
„Styďte se, Hawku!" ohradil se Gucky, raději se však hned na to teleportoval.

♦ ♦ ♦

Gucky se zhmotnil na můstku CRESTU III a okamžitě z Rhodanova výrazu pochopil, že situace je opravdu vážná. Potom vyslechl závěr Rhodanova výkladu o situaci na Kahalu pro důstojníky operačního štábu a vedoucí kybernetiky.
„Dovolte poznámku, pane," ozval se major Sinin, kybernetik.
„Prosím!" vyzval ho Rhodan.
„Promiňte, že to říkám drsně, pane, ale zřejmě jste na jednu podstatnou věc zapomněl. I kdyby se Mistrům ostrovů podařilo prorazit uzávěru transmiteru, byl by jejich objekt okamžitě odeslán zpět automatickým přehozením pólů. Jak se to slučuje s Kabilewovým hlášením?"
„Máte pravdu jen zčásti, majore," namítl Velký administrátor. „Nemohu zde vykládat všechny technické detaily, sám je všechny neznám, vím však, že je-li prolomen blok, nefunguje ani automatické přehození pólů. Stačí vám toto vysvětlení?"
„Ano, pane," řekl major, ale hned se přihlásilo několik dalších důstojníků. Otázky se jen hrnuly a Rhodan na ně trpělivě odpovídal, záleželo mu na tom, aby důstojníci a zejména kybernetici co nejlépe pochopili technickou

stránku mimořádné události, aby mohli vypracovat co nejefektivnější zadání pozitronice. Každá chyba v zadání a programování by se mohla stát osudnou, protože výsledky pozitronické analýzy se měly stát pilířem rozhodovacího procesu.
Během porady se na obrazovkách několikrát na okamžik objevil obraz hvězdného prostoru, to když CREST III na chvíli přerušovala lineární let, aby byl upřesněn kurz ke středu Mléčné dráhy a jmenovitě ke Kahalu. Čím blíž byli centru, tím větší přesnost vyžadovalo řízení lodi a tím častěji bylo třeba vstupovat do normálního prostoru kvůli orientaci. Působily tu nesmírné síly relativně blízko položených hvězd. Nebyly tu skoro žádné planety a už vůbec žádné vhodné pro trvalé osídlení.
Cart Rudo zvládal svůj obtížný úkol opravdu mistrovsky. S lodí zacházel jako s hudebním nástrojem a hvězdné mapy pro něj byly notami, podle nichž hrál.
Přesto se všem ulevilo, když se loď přiblížila ke Kahalu. Zachycené signály Kabilewových zaměřovačů všem připadaly jako pozdrav na uvítanou.
„Pokaždé musím obdivovat rychlost reakcí a rozhodnost pozemských velitelů," přiznal Atlan. „Orientovat se v té spoustě přicházejících impulsů a bezpečně blokovat ze všech stran obrovský transmiter, to vyžaduje mimořádné kvality."
„To je to nejmenší co můžeme teď dělat, příteli," oponoval Rhodan. „Bohužel má generál Kabilew k dispozici pouze patnáct tisíc válečných lodí, ale potřeboval by jich třicet tisíc a ani to by nebylo mnoho..."
Kabilew se spojil CRESTEM III právě v tomto okamžiku jako kdyby poslouchal za dveřmi. Podsaditý muž nyní vypadal poněkud klidněji než při prvním spojení.
„Zatím se nic dalšího nestalo, pane," hlásil velitel hlídkové flotily. „Cizí objekt setrvává nehybně v poli zhmotnění transmiteru. Pole jsme obklíčili, ale nevstupujeme do něho, protože by to mohlo být příliš nebezpečné. Uvažujeme však o proniknutí jedné lodi k objektu."
„Uvidíme," řekl zamyšleně Rhodan. „Ustavte vodící paprsek, aby CREST III mohla letět naslepo."
„vy byste chtěl sám...?" zděsil se Kabilew.
„Proč ne, generále?" podivil se Rhodan. „Myslíte si, že nejsem tak odvážný jako kapitáni lodí, které obklíčily objekt?"
Kabilew ho spěšně ujistil, že ho něco takového ani nenapadlo.
Když rozmluva skončila, položil Atlan Rhodanovi ruku na paži a tiše, ale důrazně řekl: „Ten muž má pravdu, příteli. Velký administrátor hvězdné říše by neměl riskovat jako prostý voják."
„Já nejsem Arkonidan," odpověděl jízlivě Rhodan. Tím bylo řečeno vše.

♦ ♦ ♦

Kruhový sektor zhmotnění působil dojmem, že tam probíhá jaderná válka nevídaných rozměrů. Energetické výboje připomínaly výbuchy milionů atomových bomb. Období relativního klidu byla jen krátká.
„Nedefinovatelný!" mumlal Atlan. „Osm metrů v průměru, to je méně než je zapotřebí pro kosmickou loď pro vnitro-galaktické lety a tenhle objekt přicestoval z jiné galaxie. Co to tedy je? A co ty přívěšky a jakési paže na plášti?"
Rhodana mnohem více než funkce objektu zajímalo to, jak se sem dostal. Mohla to být náhoda? Hyperenergetické převrstvení? Rhodan si ani neuvědomil, že zamítavě potřásl hlavou.
Mnohem pravděpodobnější bylo, že se Mistrům ostrovů skutečně podařilo prorazit blok transmiteru, i když asi jen na okamžik. Co se však podařilo jednou, může se podařit podruhé, potřetí, podesáté. A jednou se tu může zhmotnit najednou celé loďstvo.
Podlaha pod jeho nohama se zachvěla pod těžkými kroky a Rhodan se otočil Tolotovi vstříc. Dusajícího Tolota následoval drobný Hong Kao, hlavní matematik vlajkové lodi.
„První série propočtů pravděpodobností je ukončena, pane," udýchaně hlásil Hong. „Vypadá to skutečně, že se Mistrům ostrovů podařilo prolomit blok."
„Jak vysoká je pravděpodobnost?" zeptal se Rhodan.
„Sedmaosmdesát procent, pane," odpověděl šéf matematiků a Tolot dodal, že jeho plánovací mozek dospěl ke stejnému výsledku.
„To je mnoho, příliš mnoho," zašeptal pobledlý Rhodan.
„Navrhuji objekt zničit nebo přitáhnout vodícím paprskem," prohlásil Atlan.
„Odsud?" Rhodan se posupně zasmál.
„Samozřejmě, že ne. Nějaká větší loď musí proniknout do zóny zhmotnění," popuzeně vysvětloval Atlan a když viděl Rhodanovo odmítavé gesto, rychle dodal: „Jistě tu existuje nebezpečí, že bude ozářena. Neučiníme-li však nic, zítra nebo pozítří mohou zemřít miliony, možná stamiliony."
Rhodan na to nijak nereagoval. Místo toho se spojil s hypercentrálou a vyžádal si spojení s nejbližší jednotkou loďstva Posbiů. Spojení dostal za dvě minuty, což vzhledem k energetickým orkánům zuřícím v tomto sektoru byl takřka zázrak.
„Velitel flotily GZ-4," ozval se kovově znějící hlas z tlumočnického zařízení. „Chtěl jste se mnou něco

projednat, pane?"
Rhodan bez okolků přešel k jádru věci. Jakmile domluvil, přišla odpověď. Takové rychlosti byl schopen jen vysoce vyspělý biopozitronicky mozek.
„Jsme tady, protože jsme vaši spojenci, pane. Považuji proto za svou povinnost poskytnout vám pomoc všemi prostředky, které mám k dispozici. Jedna fragmentální loď je již na cestě k vám. Její kapitán očekává vaše rozkazy, pane."
„Děkuji," řekl Rhodan. Bylo vidět, že se mu ulevilo.
„Jak vidíš, není třeba riskovat životy našich posádek," prohodil směrem k Atlanovi.
„Posbiové?" přeptal se Atlan. „Cožpak oni nejsou také živými bytostmi svého druhu? Sami se stvořili, myslí, mají rozum i vědomí."
„A přece jsou to jen stroje, které nemají duši," až příliš kvapně namítl Rhodan.
„A navíc to nejsou Pozemšťané," dodal Atlan a odmlčel se.

4.

Bron Tudd neměl ani tušení o co může jít, když dostal rozkaz, že se má dostavit na velitelství stíhačů. Když mu major Sven Henderson pak nejdříve blahopřál k narozeninám, vzklíčilo v něm vážné podezření, že něco není v pořádku. Kdypak si major vzpomněl na něčí narozeniny?
„Posaďte se, nadporučíku," vybídl ho Henderson, stále s úsměvem. Tudd se opatrně posadil jen na krajíček křesla a tázavě se na majora díval.
„Co soudíte o narozeninových party?" zeptal se přehnaně vlídně major.
je pravda, že Tudd byl v poslední době povýšen až na nadporučíka, ale ve svém věku měl být už kapitánem a vzhledem k četným zásluhám v boji už i majorem, kdyby mu nestála v cestě jeho nedisciplinovanost a nechuť ke všemožným kurzům zvyšování kvalifikace. Tudd byl re-liktem minulých dob, kdy se více cenila odvaha v boji než technické dovednosti a strategické myšlení. Ta doba byla však již dávno pryč - až na to, že v některých situacích se velení zase poohlíželo po těch nemoderních bojovnících.
„Narozeninových party?" opakoval nevinně a tázavě přestárlý nadporučík. S kázeňskými přestupky měl bohaté zkušenosti.
„Nevěště mi bulíky na nos!" zařval major a praštil pěstí do stolu. „Vím bezpečně, že jste navedl dva mladé poručíky, aby vám „dodali" bednu whisky na oslavu narozenin."
Tudd mlčel a Henderson rudl. „Tak vy k tomu nemáte co říct?" zasípal major.
„Všechno souhlasí, majore," s naprostým klidem odpověděl nadporučík.
Henderson zalapal po dechu.
„Gucky vás ale neprozradil," pronesl už klidněji. „Našla se bedna a rozbité láhve. Tak jsme se podívaly na videozáznam." Major se zašklebil: „To máte z toho, že podceňujete zvyšování kvalifikace. Jinak byste věděl, že teď jsou všechny prostory lodi vybaveny snímacími kamerami přímo ve stěnách."
„Stejně byste se o tom dověděl, pane," oponoval s nezlomným klidem Tudd. „Myslím, že absolvovat bůhvíjak dlouhý kurz kvůli tomu, abych zjistil, že se to dovíte o pár hodin dřív snad nemá smysl."
To Hendersona opět nadzvedlo. „Máte deset dní zostřené vazby, kterou nastoupíte okamžitě. A tu bednu whisky samozřejmě uhradíte ze svého platu."
„Ano, pane," zamumlal poručík.
Vtom zabzučel přístroj na majorově univerzálním psacím stole a rozsvítila se zelená kontrolka. Z přístroje se odvinovala fólie se zprávou.
„Můžete jít," prohodil na půl úst major a začetl se do zprávy. Nadporučík se zvedl a odcházel, když ho Henderson náhle zavolal zpátky. Major se tvářil rozpačitě a nadporučík vytušil, o co může jít a drze se zašklebil.
„Pane?" zeptal se ledabyle.
Major se pokusil zamaskovat své rozpaky nuceně nedbalým tónem. „Malá změna, nadporučíku, která s vaší věcí nesouvisí. Plán Hagenbeck předpokládá nasazení space jetu. Úkolem je stažení na myšlenou čáru tak zvaného otevřeného koridoru, který naše loďstvo záměrně ponechává. Jde o to zjistit, zda se někdo z naší galaxie pokusí navázat kontakt s neidentifikovaným objektem v zóně zhmotnění. Ten případný „někdo" bude muset použít volný koridor a my doufáme, že malý space jet ho nepoleká, pokud ho vůbec zaznamená. Úkolem posádky jetu bude uspat posádku hypotetické kosmické lodi ostřelováním narkotizačními zbraněmi a poté loď obsadit."
Henderson se odmlčel a zřejmě hledal vhodná slova, ale příliš se mu to nedařilo. „Abych to teda zkrátil... hm... plán akce, zpracovaný pozitronikou, obsahuje i personální zajištění akce... hm... pozitronika vás vybrala jako velitele zmíněného space jetu."
Při odchodu z Hendersonovy pracovny si Bron Tudd spokojeně pohvizdoval. Konečně nabyl dojmu, že ty mašiny mají něco do sebe a začal uvažovat o tom, že příští kurz snad přece jen absolvuje.

♦ ♦ ♦

Rhodan a Atlan pozorovali manévr lodě Posbiů z velitelského stanoviště. Jméno Posbiů bylo vlastně zkratkou z „pozitro-nicko-biologičtí roboti". Tyto stroje, neboť to byly stroje, i když měly biologicky žijící nervový systém, měly pozitronické mozky. Jejich těla byla vytvářena z legovaných kovoplastů. Původně byli zkonstruováni pro úskočnou válku, ale brzy se postavili svým pánům a osamostatnili se. Rozšířili se po mnoha planetách a „rozmnožovali" se neuvěřitelně rychle. Lidstvo si k tomu mohlo blahopřát, protože s nimi navázalo těsné přátelské kontakty. A ačkoliv při prvních setkáních došlo ke konfliktům, byly dnes Posbiové nejmocnějšími a nejvěrnějšími spojenci Solárního impéria. Poskytli Pozemšťanům své nejúčinnější zbraně, především transformační děla. Stejně důležité bylo i to, že jim poskytli návod na přeměnu hmoty, který znamenal konec nedostatku surovin pro pozemské hospodářství. Patent Posbiů umožňoval proměnu libovolné hmoty v libovolnou jinou hmotu. Byl to opravdu božský dar.
Perry Rhodan na to vše musel myslet, když viděl jak z lidského hlediska neforemná asymetrická loď Posbiů nabrala kurz k neidentifikovanému objektu v zóně zhmotnění. Byl si dobře vědom toho, že posádka se na jeho žádost vystavuje smrtelnému nebezpečí. Donutil se však na to nemyslet, i když nějaký osten v jeho vědomí ho stále znepokojoval.
„Stále se tam nic nehýbe," poznamenal Atlan. Rhodan si to nechal ověřit zaměřovači. Odpověď přišla okamžitě. Neznámý osmimetrový objekt se skutečně ani nepohnul. Bylo vůbec možné, aby posádka či automatika vůbec nezaznamenala přibližování obrovské posbijské lodi?
Rhodanovi přeběhl mráz po zádech. Co když objekt vůbec posádku nemá? Co když je to nová tajná zbraň určená k tomu, aby šestiúhelníkový transmiter jednoduše zničila? Nebo je ten objekt vybaven takovými zbraněmi, že se vůbec nemusí obávat přiblížení nějaké nepřátelské lodi?
Loď Posbiů zatím pronikala stále dál do nebezpečné zóny zhmotnění transmiteru. Také mohutné energetické výboje byly stále četnější. Celá zóna se před jejich očima proměňovala v jediný obrovský pekelný kotel.
Najednou jedna hvězda na obrazovce prudce vzplála a hyperzaměřovač jasně ukázal obrovský výron plynů.
Se zatajeným dechem Rhodan sledoval obrazovku a potom zapojil interkom a nařídil spojovací centrále, aby předala kapitánovi Posbiů rozkaz k okamžitému návratu.
Bylo však pozdě.
K fragmentální lodi se od slunce natáhla zářivá energetická dráha v níž obrovská loď zmizela jako pouhé smítko.

♦ ♦ ♦

Po zvážení situace došel Bron Tudd k názoru, že jeho mise je mnohem méně důležitá, než se mu původně zdálo. Připadalo mu velice nepravděpodobné, že by kulovitý objekt čekal na něco, co mělo přijít z jeho vlastní galaxie. Když se však nadporučík dostavil do centrály space jetu a setkal se tam s Baar Lůnem, opět svůj názor změnil. Modulan disponoval schopností přetvářet energii v hmotu a hmotu v energii. Tak důležitá osobnost by určitě nebyla poslána do nějaké akce, nebezpečné již vzhledem k prostoru, v němž se odehrává, jen tak zbůhdarma.
Bron Tudd zasalutoval, ačkoliv Baar Lun žádnou vojenskou hodnost neměl.
Modulan, jediný představitel svého vyhubeného národa, se usmál. „Těší mě, že vás znovu potkávám, Tudde," řekl svým trochu zastřeném hlasem.
Tudda překvapilo, že si ho Modulan pamatuje po tak dlouhé době.
„Jsem vám povinován vděčností, nadporučíku," pokračoval Baar Lun. „Osvobodil jste mě tehdy z moci Mistrů ostrovů a z vyhnanství na Modulu."
„Za tuto akci jsem dostal stříbrnou planetární medaili a byl jsem výjimečně povýšen, pane," namítl Bron. „Jsme tedy vyrovnáni."
„Pozor! Velitelství pilotovi SJ-22!" uslyšeli vtom z tlampače. „Start za pět minut. Ohlaste připravenost ke startu během třiceti vteřin."
Bron Tudd se vrhl do pilotního křesla a jeho prsty se rozběhly po tlačítkách řídícího a kontrolního pultu. Pult ožil mihotáním různobarevných světýlek. Baar Lun se otočil a usedl do jednoho z rezervních křesel. Venku něco kutila technická obsluha. Za chvíli však zmizela a zvukový signál ohlásil, že vše je v pořádku.
Přesně za třicet vteřin Tudd ohlásil velitelství, že stroj je připraven ke startu. Teprve potom se Tudd obrátil na černého obra Ische Moghua, který mezitím nastoupil do stíhačky a zeptal se ho, zda je invazní komando na palubě.
„Ano, pane, deset mužů je připraveno v nákladním prostoru."
Poručík Tudd si oddechl.
„Co byste dělal, kdyby ti muži nebyli na palubě?" zeptal se Lun posměšně.
„Pravděpodobně bych se otrávil, pane."
„Alkoholem?" byl zvědav poručík Trombsdorf, který také právě vstoupil.
„Ne!" vykřikl Tudd vztekle. „Vámi! Víte vy vůbec co jste způsobil?"
„N... n... ne, pane," vykoktal Trombsdorf.

„Cože?" rozkřikl se Tudd.
„Ano, pane!" zařval poručík.
„To bych řekl. Za mých mladých let voják vždycky odpovídal veliteli jen: Ano, pane."
„Opravdu?" podivil se Ische Moghu. „Kdyby vám velitel rozkázal vystoupit z lodi bez kosmického oděvu, vy byste odpověděl: Ano, pane?"
„Samozřejmě, kuřátko. Protože tenkrát ještě rozkazy vždycky měly hlavu a patu a já si mohl být jist, že to má smysl. Kdybych dostal takový rozkaz, věděl bych, že jsme v dýchatelné atmosféře."
„Start za třicet vteřin, potvrďte připravenost ke startu," ozvalo se z tlampače.
„SJ-22 připraven ke startu!" ohlásil Tudd, vypnul mikrofon a obrátil se na Moghua. „To jsou ty stroje! Ten zázračný mozek už zapomněl, že jsem připravenost ke startu ohlásil už před pár minutami. Proč by se jinak ptal?"
„Protože je to předpis a předpisy dělají lidé, ne stroje," odpověděl Moghu.

♦ ♦ ♦

Na vlastní oči viděli zkázu fragmentální lodi Posbiů a z malého space jetu to vypadalo ještě hrůzněji než z můstku obrovské CREST III. Z Tuddovy tváře však nešlo vyčíst, co cítí. Seděl v pilotním křesle a soustředěně žvýkal tabák, jako kdyby ho nic jiného nezajímalo. Skutečně zatím neměl nic jiného na práci. Stíhačka byla řízena dálkově.
Jak rostla rychlost space jetu, tvořila se
kolem něho zářívá aureola. Jako všude v tomto sektoru, byl prostor nasycen mezihvězdnými plyny, které již při poloviční rychlosti světla vytvářely pevnou zeď. Nebýt HD-štítu loď by shořela jako papír.
ve vzdálenosti třicet milionů kilometrů od CRESTU III disk začal zpomalovat a ve vzdálenosti osmačtyřicet milionů kilometrů byly motory vypnuty a space jet se jen volně vznášel ve stavu beztíže.
„Pozor!" ozval se hlas z hyperkomu, silně zkreslený v tomto prostoru zuřícími energetickými bouřemi.
„Velitelství volá SJ-22. Hlaste se."
Bron mistrovsky vyplivl Sežvýkaný tabák rovnou do otvoru drtiče odpadu a zapnul hypervysílačka „Tady pilot SJ-22. Příjem."
„Zůstaňte na své současné, pozici za všech okolností a chovejte se pasivně. Konec!"
„Rozumím. Konec!" zavrčel Tudd a vypnul vysílač. „Kdyby raději šetřili energii, když Impérium je teď tak chudé."
„SJ-22, pozor!" ozvalo se však okamžitě znovu. Tentokrát Tudd poznal hlas Perryho Rhodana a zapnul vysílačku okamžitě.
„SJ-22 slyší! Pilot nadporučík Tudd u aparátu. Nic nového."
„U vás snad ne, nadporučíku. U nás ano. Objekt náhle změnil polohu. Zmizel ze zóny materializace a opět se objevil ve vzdálenosti deset milionů kilometrů."
„No a?" prohodil lhostejně Tudd, okamžitě si však uvědomil s kým mluví a dodal: „Omlouvám se, pane."
Nejdříve uslyšel tichý smích a potom opět Rhodanův hlas. „Možná mě sdělení lépe oceníte, když vám sdělím, že objekt se posunul směrem k vám. Následujeme ho s větší částí flotily. Mějte se na pozoru. Nikdo dosud neví, co je ta věc vlastně zač. Může být velmi nebezpečná."
„Rozumím, pane. Děkuji," řekl nadporučík a se zářícím obličejem se obrátil na Baar Luna. „Konečně budeme mít co dělat. vy jste to celou dobu věděl, že, pane?"
„Co jsem měl vědět?" podivil se Mo-dulan.
„No, že se ta věc z Andromedy pohne směrem k nám, pochopitelně."
„To nemohl vědět nikdo," rozhodně to popřel Lun. „Pouze jsme vyplnili slabé místo v obklíčení té věci a doufali jsme, že se tudy buď ona pokusí uniknout, nebo se k ní někdo pokusí dostat. To jsme však považovali za nepravděpodobné, pozitronika také."
„No, hlavně že se něco děje," liboval si Tudd a zamnul si ruce. „Tušil jsem to už když jsem zjistil, že vy jste také na palubě."
Potom zapnul poplachovou sirénu.

♦ ♦ ♦

V prostoru deseti milionů kilometrů od původního stanoviště CRESTU III lodě zpomalovaly. Tisíce impulsních paprsků prořezávaly tmu. Na Rudově řídicím pultu zeleně zářily kontrolky, oznamující bojovou připravenost jednotlivých sektorů a služeb. Loď byla připravena k boji.
Kolem malého kulovitého objektu se svíraly kleště, které tvořilo osm tisíc válečných lodí.
„Nestřílet!" velel Rhodan a hyperkom
jeho rozkaz oznamoval kapitánům všech lodí. „Nejdříve se objekt pokusíme zachytit vodícím paprskem. Vzdálenost dvě stě tisíc kilometrů!"

Rhodan napjatě sledoval ukazatel vzdálenosti od cílového objektu. Konečně bylo dosaženo požadované hodnoty.
„Pozor! Cílová vzdálenost dosažena, přikročte..."
Rhodan nedomluvil. Objekt opět zmizel. Středisko zaměřovačů v příští vteřině oznámilo, že se objekt opět objevil o deset milionů kilometrů dál.
„Pokračovat v pronásledování!" velel Velký administrátor.
„Zajímalo by mě, na jakém principu ta věc funguje," zabručel Atlan. „Zaměřovači nezjistili vstup do nebo výstup z lineárního prostoru. Objekt je prostě jednou tady a potom tam."
Rhodan přivřel oči. „mě by zase zajímalo, proč se pokaždé posune právě o deset milionů kilometrů, proč nepokračuje dál."
„Není to nějaká léčka?" nadhodil Atlan.
Gucky se zhmotnil rovnou v admirálově klíně. „Počítám, že posádka prostě nemůže jinak. je na čase, abych byl nasazen. Já bych jim ukázal, zač je toho loket," prohlásil myšob a tázavě se díval z jednoho na druhého.
„To je předčasné, nejdříve se musíme o tom objektu dovědět víc," odmítl jeho návrh Rhodan. „Pokud však máš pravdu a objekt se může pohybovat vždy jen na vzdálenost deset milionů kilometrů a potom z nějakého důvodu potřebuje určitý čas, aby provedl další skok, potom toho budeme moci využít."
Rhodan opět zapnul simultánní spojení na všech patnáct tisíc kapitánů válečných lodí, podílejících se na operaci.
„Pozor, mluví k vám Rhodan. je třeba počítat s tím, že se kulovité těleso opět posune o deset milionů kilometrů, jakmile se přiblížíme na dostřel. Proto lodě s pořadovými čísly čtyři tisíce jedna až šest tisíc přejdou do lineárního prostoru a vynoří se o deset milionů kilometrů dál, ve směru dosavadního pohybu cizího objektu!"
O minutu později se na kontrolní tabuli objevilo, že dva tisíce kosmických lodí přešlo do lineárního prostoru. Nyní záleželo na tom, zda objekt bude pokračovat v dosavadním způsobu přesunu. V tom případě by ho mohlo čekat nepříjemné překvapení.
Třináct tisíc lodí se půlkruhem blížilo k záhadnému objektu, který zatím nehybně setrvával na své nové pozici. První sled se již opět dostával na dostřel, když zaměřovací přístroje náhle kulovité těleso ztratily.
Velký administrátor se okamžitě spojil s kapitány dvou tisíc lodí vyslaných dopředu. Velitel celého svazu ohlásil objevení se objektu, ale takřka okamžitě přišlo další hlášení, že se objekt zase ztratil. Rhodan uslyšel na okruhu simultánního spojení klení mnoha pozemských kapitánů. Rhodan se pousmál.
Najednou ho něco napadlo. Rozkázal spojovací centrále aby mu zavolalo nadporučíka Tudda. Odpověď dostal teprve za pět vteřin. Nepřišla však z SJ-22, nýbrž ze spojovací centrály.
Náčelník hlásil, že SJ-22 neodpovídá.

♦ ♦ ♦

Všechno se seběhlo příliš rychle.
Z ničeho náhle vyvstal kulovitý objekt vybavený jakýmisi anténami a výrůstky. Na tmavém plášti nehybně visela také uchopovací ramena, nebo co to vlastně bylo, která se zblízka zdála být nepoměrně veliká vůči celému objektu.
Bron Tudd zcela automaticky zaznamenal vzdálenost od objektu: třicet metrů!
Tudd neuvažoval, pracovalo jeho podvědomí. Sám zapnul aparaturu vodícího paprsku a namířil ji na kosmické těleso. Když se rozsvítila zelená kontrolka, stiskl spoušť. Zároveň vysunul mechanická chapadla, která měla objekt přidržet.
V příštím okamžiku následoval dutý náraz. Bron ještě stačil zaznamenat, že se oba objekty srazily a cizí těleso bylo sevřeno magnetickými chapadly. Potom ztratil vědomí.
Nadporučík se probral takřka okamžitě, minutová ručička se vůbec neposunu-la, ale jediný pohled na obrazovku ho přesvědčil, že se probral někde úplně jinde, než kde ztratil vědomí. Z obrazovky zmizely lodě pozemské flotily, které se těsně před zhmotněním cizího tělesa vynořily z lineárního prostoru.
Ta věc však byla zde, připoutaná k space jetu!
Bron se zlostně zasmál, když pochopil, co se vlastně stalo.
Cizí objekt disponoval možností odhmotnit se a opět se materializovat někde jinde a protože byl teď pevně spojen s SJ-22, zahrnul tento proces i space jet.
„Opravdu nevím, co je tu vlastně k smíchu," ozval se vyčítavě Baar Lun.
Bron Tudd se přestál smát, naklonil se, zvedl žvýkací tabák, který mu vypadl z úst a dal si ho zpátky, teprve potom odpověděl.
„To je tak, pane. Posádka cizího objektu se pokusila uniknout dalším skokem, ale protože jsme objekt právě připoutali, vyšla jejich snaha naprázdno. Od této chvíle jsou našimi zajatci, i když o tom třeba ještě nevědí."
„Po pravdě řečeno já to tak nevidím," řekl Ische Moghu. „Konec konců, neunesli jsme my je, ale oni nás. Z tohoto pohledu jsme naopak my jejich zajatci."
Bron jen mávl rukou, vyplivl tabák a prohlásil: „My jejich loď obsadíme, od čeho tu máme invazní komando?"
Vydal příslušný rozkaz a pak sledoval na obrazovce vnitřního okruhu jak deset mužů komanda nastupuje do výstupní komory. S uspokojením konstatoval, že se jedná o starší muže, veterány, kteří neobsazují cizí loď

poprvé. Viděl, jak se otevřela výstupní brána a muži pevněji sevřeli své zbraně. První se připravili ke skoku. Vtom se dala do pohybu chapadla na cizím objektu. Vystřelila vzduchoprázd-ným prostorem a vnikla do výstupní komory.
Bronovi se zdálo, že slyší tlumené rány narkotizačních výstřelů - jiné zbraně se na tak krátkou vzdálenost použít nedaly. Bylo to však pouhé mámení smyslu, protože ve výstupní komoře nebyl žádný vzduch, nic, co by mohlo zprostředkovat přenos zvuku.
První útok komando odrazilo jen s největším vypětím sil. K druhému útoku už nedošlo, protože Bron zavřel výstupní bránu. Chapadla se hrozivě svíjela ve volném prostoru a chvílemi marně útočila na space jet. Údery ovšem byly tak silné, že byly cítit i na velitelském stanovišti.
Tudd horečně uvažoval, co podniknout proti cizímu objektu. Použití impulsních nebo transformačních děl bylo naprosto vyloučené. Uvolněná energie by spolu s cizím objektem zničila i samotné střelce. Dezintegrátory? Bron mimoděk záporně hlavou. Nadporučík ani nikdo jiný ze solárního loďstva nevěděl, jak je cizí objekt poháněn. Bylo však nejvýš pravděpodobné, že jde o nějaký druh termonukleárního procesu a v tom případě by paprsky dezintegrátoru způsobily podobný výbuch, jako výstřel z transformačního děla.
Ani zničení chapadel dezintegrátory nepřipadalo v úvahu, protože proces by se snadno rozšířil na celý objekt, s nímž byla chapadla pevně spojena.
Než dospěl k nějakému řešení, uslyšel Moghuův varovný výkřik.
Moghu seděl u zaměřovacích přístrojů. Dvoumetrový obr pozoroval s vytřeštěnýma očima obrazovku před sebou, na které se náhle objevily tisíce namodralých teček jasné viditelných na černém pozadí. Pronásledovatelé!
„Jestliže zahájí palbu na ten objekt, půjdeme k čertu s ním," předpověděl Moghu.
„To neudělají," ujistil ho Baar Lun. „Vím naprosto jistě, že Velký administrátor preferuje zajetí cizí lodě. Ostatně Rhodan nikdy neobětuje posádku vlastní lodi."
Poručík Ariel promluvil poprvé od startu a v jeho hlase zněla úzkost.
„Obávám se, že za určitých okolností to přece jen udělá, pane. Strategické i taktické zásady, které nás učili na akademii, připouštějí nutnost takového kroku. Víc než to, velitelé svazů, admirálové flotil nebo i vrchní velitel jsou povinni to udělat, pokud by jinak mohlo být ohroženo lidstvo nebo jeho velká část."
Bron se mečivě rozchechtal. Tmavohnědý chuchvalec vyplivnutého tabáku prosvištěl Arielovi kolem ucha a rozplácl se na jedné z obrazovek.
„Patrně však vás, zelenáče, zapomněli na Kosmické akademii poučit, kdy takový případ nastává, že? Nebo si snad myslíte, že tahle kulička může ohrozit byť třeba malou část lidstva?"
„Není vůbec důležité, co já si myslím," bránil se rozhodně Ariel. „Rozhodující je, co si myslí vrchní velitel."
„Pokud je mi známo, školí se posluchači Kosmické akademie i v logickém myšlení," pronesl sarkasticky Baar Lun. „Když budete myslet logicky, poručíku Arieli, pak musíte dojít k závěru, že vzhledem k tomu, že náš nepřítel nepřekonal naši obranu, disponuje nejvýš rovnocennými zbraněmi jako my. Uvážíte-li pak ještě velikost objektu, zjistíte, že rozhodně nemůže jakkoliv ohrozit významnou část lidstva."
„Ale o této naší zkušenosti Velký administrátor neví," přispěchal na pomoc kolegovi poručík Trombsdorf.
„Tak byste se měl starat o to, aby se to dověděl," usadil ho Tudd. „Sedíte u hyperkomu pro legraci? Navažte okamžitě spojení s CRESTEM III!"
Trombsdorf si rozpačitě odkašlal. „Už jsem to chtěl hlásit, pane, ...hyperkom vypadl... nefunguje už od doby, kdy jsme... kdy ten objekt provedl ten skok."
„Proboha, a to se dovídám až teď!" zamumlal rezignovaně Bron. „Když nefunguje, tak se ho pokuste opět uvést do provozu, vy troubo!"
To se snadno řeklo, ale nesnadno provedlo. Veškerá snaha najít nějakou závadu byla marná. Přístroj byl podle všeho v pořádku - ale nefungoval.
O třicet vteřin později provedl neznámý objekt další skok a odvlekl s sebou i SJ-22...

5.

Rhodan a Atlan se skláněli nad diagramy vyhodnocení údajů zaměřovacích přístrojů. Dušený hlas z pásku údaje komentoval. „Propočet dokazuje zcela jednoznačně, že hmota cizího tělesa se zvětšila o hmotu jednoho space jetu. Energetická měření ukazují, že od větší masy k menší směřuje 5D stabilizační silové pole. Analýza dosvědčuje, že jde o upoutávací pole space jetu. Veškeré parametry tomu odpovídají."
Rhodan se pomalu napřímil a posunkem přivolal Guckyho.
„Poslouchej, maličký," řekl mu velice vážně Rhodan. „Space jet nadporučíka Tudda a Baar Luna zřejmě připoutal cizí těleso k sobě. Na druhé straně ho patrně nemůže ovládat. je to vlastně naopak. Ta koule při každém odhmotnění vleče space jet hyperprostorem s sebou. Bohužel mi není jasné, proč se SJ-22 nehlásí a proč s ním ani my nemůžeme navázat spojení. Doufám, že to způsobila závada na hyperkomu, není však vyloučeno..."
„Zkusím tam skočit, šéfe," bez rozmýšlení se nabídl Gucky.
Velký administrátor však potřásl hlavou. „To by bylo příliš velké riziko. Rád bych se nejdříve přiblížil k objektu na vzdálenost padesát tisíc kilometrů, potom to můžeš zkusit."

„Dovol, abych se zasmál!" zapištěl myšob, přestože se Rhodan zamračil. „Až dosud ta koule zmizela pokaždé, když jsme se dostali na vzdálenost dvě stě tisíc kilometrů."
„Není divu, třeba nás odposlouchávaj a lezou jim na nervy tvoje vulgární poznámky," zaduněl Guckymu za zády hluboký hlas.
Myšob se vztekle otočil, ale jakmile spatřil Reginalda Bulla, zašklebil se.
„ty výrazy jsem pochytil od tebe, tlusťochu!"
Rhodan rázně ukončil toto škádlení. „Podařilo se?" zeptal se svého zástupce.
Bully pokrčil rameny. „Podle toho, jak se na to budeš dívat, Perry. Prověřili jsme všechny možnosti, výsledky zhodnotili a vybraný znova překontrolovali. Ta směšná kulička musí pocházet ze šesti-úhelníkovýho transmiteru v centru Andromedy." Bully květnatě zaklel, hned se omluvil, ale neopomenul dodat, že někdy si člověk opravdu potřebuje ulevit.
Rhodan se tvářil pohoršeně, neřekl však nic, ačkoliv nesnášel, když někdo v jeho přítomnosti používal vulgární výrazy a každému to také okamžitě vytkl. Nyní však Bulla nezastavil a tak on pokračoval v podobném duchu:
„Tak mě napadá, znáš tenhle vtip, Perry? Přijde host do restaurace a volá na číšníka..."
„Ušetři mě svých vulgarit!" požádal ho Velký administrátor.
„mě to ale zajímá!" okamžitě protestoval Gucky. „Pojď, tlusťochu, uchýlíme se někam do kouta a ty mi to dopovíš."
Bully ochotně přikývl.
„Stát!" vykřikl Rhodan, když viděl, že oba skutečně odcházejí. „Na takové věci teď není čas. Bully, okamžitě svoláš sbor mutantů. Všichni se co nejdříve shromáždí tady. Jasné?"
„No jo..,." zabručel Reginald Bull nespokojeně, nicméně se okamžitě spojil interkomem s Johnem Marshallem, náčelníkem sboru mutantů.
„je mi líto, že jsi dnes přišel o pointu," řekl Rhodan Guckymu s ironickým úsměvem.
„Cože?" zeptal se myšob, jako by se probral ze sna. „Ach ano, pointa, už vím, To ti nemusí být líto, já už se ji dověděl. Jsem telepat, ne? Musím ale říci, že jsem ji nepochopil. vy, lidé, máte hrozně divný smysl pro humor - nebo to bylo z nějakého jiného důvodu?"
„Mutanti se sem dostaví v několika minutách," hlásil vtom Bull. Hned se však obrátil na Guckyho a dodal: „Samozřejmě, že to má jinej důvod. Možná, že by sis měl přečíst něco o lidský anatomii a jak lidský tělo funguje. A navíc..."
„...jsme se, zatím co vy tu tlacháte, dostali o stovky kilometrů blíž k nepřátelskému objektu," přerušil ho Rhodan.
Reginaldovy oči zahořely - byl rozený lovec, hon ho vzrušoval. Na vše ostatní rázem zapomněl.
„Tentokrát si vyzkoušíme sílu našeho kamarádíčka," zvolal.
Velký administrátor přikývl. „Bully, byl bych velice rád, kdyby se to povedlo."

♦ ♦ ♦

„Opět o stovku kilometrů blíž," zvolal Atlan, když dostal výsledky měření. „Pokud to takhle půjde dál, budeme ten objekt honit už jen pár dní."
Rhodan přešel přítelův sarkasmus pouhým úsměvem. Dávno již odeslal větší část flotily, která zahájila pronásledování, zpět ke Kahalu a k transmiteru. Už jen pět tisíc lodí pronásledovalo podivnou věc z Andromedy. Pět tisíc pozemských lodí pronásleduje kulovitý objekt o průměru osm metrů! Rhodan se trpce usmál, okamžitě však opět zvážněl.
Nebyl žádný důvod k veselí. Skutečnost, že nějaký objekt vodil za nos pět tisíc válečných lodí Solárního impéria už čtyřiadvacet hodin, byla již sama o sobě hrozbou pro budoucnost nejvíce však byla bezpečnost Impéria ohrožena tím, že tento objekt pronikl z Andromedy zablokovaným transmiterem a nejhorším na tom bylo, že se zhmotnil v zóně odhmotnění.
Mohutné kulovité těleso CRESTU III se otřáslo, když se vlajková loď rozletěla s maximálním zrychlením za unikajícím objektem, který se opět zhmotnil ve vzdálenosti deset milionů kilometrů.
„Řekni mi, Perry, s jakým množstvím energie pracuje pohon té koule?" zeptal se zamyšleně Gucky.
Rhodan se otočil ke Guckymu. Myšob měl čelo pokrčené, jako kdyby ho trápil skutečně vážný problém.
„Co myslíš ty?" chtěl vědět Rhodan.
„To není odpověď, otázkou se neodpovídá!" protestoval Gucky.
Rhodan však ani tentokrát neodpověděl, ale spojil se se zaměřovací centrálou a vyžádal si vyhodnocení údajů energetických měření cizího objektu.
O pět vteřin později se na obrazovce objevil osobně náčelník zaměřovací služby. „Výsledky dosavadních měření byly předány k matematicko-logickému přezkoušení a vyhodnocení palubní pozitronice, pane," oznámil.
Rhodanovi se zdálo, že slyšel poplachovou sirénu. „Proč?"
„Při všech dosavadních skocích neznámého objektu jsme totiž žádnou energii nenaměřili, tedy aspoň žádnou pocházející ze sledované koule. Naměřili jsme pouze energii z SJ-22 a tu jsme přesně identifikovali."
Gucky si začal hvízdat melodii známého šlágru.

„Zeptejte se pozitroniky, proč ještě není hotové vyhodnocení," rozkázal Rhodan. Odpověď dostal o třicet vteřin později. Kapacita ústřední pozitroniky byla vytížena týmem odborníků, kteří se snažili vysvětlit objevení se koule a všechny doprovodné jevy a propočítat pravděpodobnost různých navrhovaných vysvětlení.
Velký administrátor nařídil přerušit tyto práce na dobu, dokud nebudou vyhodnoceny výsledky energetických měření. Za chvíli už měl výsledky analýzy před sebou. Zpráva byla stručná, ale Rhodan ji četl nezvykle dlouho. Potom se zkoumavě podíval na myšoba.
„Jak tě znám, tak už máš naprosto určité podezření, maličký. Tak ven s tím."
„Vsadím se, že jeden myšob hravě strčí do kapsy vaši vychvalovanou pozitroniku i s týmem specialistů dohromady," prohlásil pyšně Gucky.
„Hravě, to je to pravý slovo!" přerušil ho Bully, načež ho myšob telekineticky vyzvedl metr nad podlahu a nechal surově spadnout.
„To je přece jasné jako černá káva!" triumfoval myšob.
„Jako co je to jasný?" neodpustil si Bully.
„Tvoje bezpředmětné poznámky se mne vůbec nemohou dotknout..." ohrnul pysk Gucky.
„Jestli toho vy dva hned nenecháte...! Na co jsi přišel, maličký?" držel Guckyho u tématu Rhodan.
„Pokud se nepodařilo změřit žádnou energii, znamená to, že se těleso nepohybuje s pomocí motorů..." pokračoval ve své teorii Gucky.
„Tak jak?" pobízel ho netrpělivě Rhodan.
„Díky teleportačním silám," dokončil Gucky.

♦ ♦ ♦

Přes veškerou snahu poručíka Tromb-sdorfa hyperkom nezačal fungovat. Ostatně selhalo i automatické vyhledávání závad a za těchto podmínek byly veškeré snahy o opravu přístroje přímo na palubě předem odsouzené k nezdaru. Potěšitelné zatím bylo jen to, že chapadla cizí lodě zatím přestala útočit na plášť SJ-22.
„Možná jim docházejí hnací síly," mínil Moghu s patrným uspokojením. „Přijde den, kdy už nebudou schopni dalšího skoku. Potom je dostaneme."
Moghu natáhl kupředu své silné ruce a roztažené prsty se mu ohnuly, jako kdyby chtěly uchopit tajemnou kouli. Tudd si ukrojil další porci tabáku a jeho čelisti začaly intenzivně pracovat.
„Jednoho dne," mumlal nezřetelně, „to může znamenat zítra stejně dobře jako za dva roky. Nechápu jen jednu věc, proč se naše lodě dosud nepokusily zmocnit se té koule vlečnými paprsky."
Moghu už otevřel ústa, aby něco řekl, ale Modulan mu v tom zabránil velitelským gestem. Všichni se na něj překvapeně podívali. Stál uprostřed kabiny, oči zavřené a zdálo se, že něco velice důležitého slyší, ačkoliv nikdo jiný nic neobvyklého neslyšel.
Teprve o dvě minuty později Lun opět otevřel oči. „Teď už vím proč," zašeptal hlasem ochraptělým vzrušením. Tudd na něj nechápavě zíral.
Modulan se rozkašlal, byl mimořádně vnímavý a velmi snadno se vzrušil. Leckdy musel vynaložit všechny své síly, aby se ovládl. „Jsou to teleportační síly. Ta koule se pohybuje teleportačními silami," vysoukal ze sebe.
Bronovi se zkrabatilo čelo. „Mechanický teleporter?" zeptal se.
„To právě nejsem schopen zjistit," konstatoval sklíčeně Modulan. „Specifické vyzařování trvá velice krátce, jen těsně před odhmotněním a před opětným zhmotněním. je to příliš krátká doba na to, abych mohl určit, zda je zdroj záření mechanický nebo organický."
Tudd si začal pískat začátek proslulého šlágru. Pozoruhodné bylo, že to byl týž šlágr, který si pískal v téže chvíli Gucky na můstku CRESTU III, to však nikdo nevěděl.
Nadporučík náhle přerušil svou melodii a řekl: „je ale možné, že není ani tak důležité, zda je zdrojem teleportační síly mechanické zařízení nebo organická bytost. V obou případech byste možná mohl tyto parasíly nějakým způsobem vázat..."
Baar Lun se váhavě posadil. Vypadal soustředěně a napjatě, oči mu plály vnitřním ohněm. „Dobře, pokusím se o to," řekl bezbarvě.
Po dvou dalších skocích se Modulan přesvědčil, že je takřka vyloučeno vyvážit paraenergii teleportera v případech, kdy ten, kdo se o to pokouší je sám vtažen do procesu odhmotnění a zpětné materializace. Nejvhodnější okamžiky pro Modulanův zásah byly právě ty, kdy ještě nebo už nebyl schopen jednat.
O to podivnější se mu zdálo, že skoky byly stále nepravidelnější. Jednou koule i se space jetem skočila jen o půl milionů kilometrů, příště ale o čtvrt světelného roku. Tuto nepravidelnost nemohl s čistým svědomím přičíst na vrub svého působení.
Nebo snad způsobily jeho málo účinné zásahy paniku mezi osazenstvem, která způsobila, že ztratilo plnou kontrolu nad svými schopnostmi teleportace?
Šestiúhelníkový transmiter se už dávno ztratil z dosahu veškerých palubních přístrojů, ale pět tisíc pozemských lodí, které objekt pronásledovaly, se stále drželo v poli zaměření, a to i tehdy, kdy se skok prodloužil až na čtvrt světelného roku.

Lun se úporně snažil najít logickou konstrukci, která by zahrnula veškerá fakta a nakonec dospěl k řešení.
„Mutanti! Rhodan nasadil proti cizí lodi sbor mutantů!" zvolal vzrušeně.
Lun vykřikl tak hlasitě, že Tudd překvapením spolkl žužel tabáku, který právě žvýkal. Zesinal a chvíli marně lapal po dechu. Když konečně nečekané sousto spolkl, zahrozil Modulanovi pěstí a zaskřehotal: „Málem jste mě poslal k praotcům! Co tak řvete?"
„Vy nechápete, co to znamená?" žasl Lun.
„Znamená to, že budu potřebovat nový tabák, protože si beru zbytek toho, který tady mám," zavrčel Tudd.

♦ ♦ ♦

Telekineti vytvořili „akční blok". Joki-da, Toufryová a Gucky seděli v izolované kabině kolem kulatého stolu a drželi se za ruce. Mezi nimi a spojen s nimi tělesným dotykem seděl i John Marshall. Vynikající telepat upřeně hleděl na obrazovku na níž se střídaly různé symboly. Pro Marshalla však informace v nich obsažená byla naprosto jasná. Šlo o projekci myšlenek zaměřovače Lloyda, který seděl v centrále zaměřovačů a dostával průběžně údaje o poloze nepřátelského objektu. Jeho mimořádné schopnosti uspořádání dat ho předurčovaly k tomu, aby tlumočil přicházející informaci tele-kinetům prostřednictvím Marshalla. Marshall je bezprostředně přenášel na Guckyho, dalším dvěma telekinetům je zprostředkovali Noir a Išibaši.
André Noir, hypnotik, uváděl mysl telekinetů do optimálního stavu pro převzetí zpráv, které jim zprostředkoval sugestor Išibaši. Tímto postupem se dosahovalo toho, že telekineti nepotřebovali vizuální vjem objektu, na který měli působit.
Tři hodiny trvalo „dolaďování" této složité spolupráce. Telekineti i Marshall byli celí zpocení. Marshall musel symbolickou informaci přetlumočit do vizuálně uchopitelné podoby, telekineti pak působit na objekt sto až dvě stě tisíc kilometrů vzdálený.
„Mutanti to už dlouho nevydrží," konstatoval znepokojeně Atlan, když se podíval na obrazovku vnitřního okruhu na níž viděl „akční blok", a potom se otočil na Taka Kakutu, teleportera.
Kakuta se zdvořile usmál a řekl svým poněkud přehnaným způsobem: „Byl bych rád, kdybych mohl nabídnout své služby, pane. Velký administrátor mi však zakázal teleportovat se do pronásledované lodi..."
Vtom se od pozitroniky vrátil Perry Rhodan, jako by ho zmínka o něm přivolala. V rukou držel fólii s nějakými symboly. Poslední Kakutova slova zřejmě slyšel, protože na ně okamžitě reagoval: „A to platí i nadále, Tako!"
Atlan se zatvářil překvapeně. „Proč by to neměl aspoň zkusit, Perry? Vždyť kdyby mu hrozilo nebezpečí, může se okamžitě teleportovat zpátky."
„Obávám se, že právě to by nemohl." Místo toho, aby věc rozvedl, opřel se o opěradlo Atlanova křesla a beze slova mu podal fólii, kterou donesl.
Když fólii Rhodanovi vracel, vyslovil jen jedno slovo: „Lun!"
„Ano, Modulan," potvrdil jeho domněnku Rhodan. „Jinak nelze vysvětlit nepravidelnosti ve skocích objektu v posledních hodinách. Pouhé působení našich telekinetů by takovou změnu způsobit nemohlo, nejvýš k ní mohlo přispět. Částečná transformace paraenergie je nejpravděpodobnější vysvětlení tohoto jevu."
„Plyne z toho, že Modulan pracuje na zneškodnění vetřelců," doplnil Atlan.
„Ano, a nejen to. Znamená to, že rozpoznal sílu, která objekt uvádí do pohybu."
Atlan a Rhodan si vyměnili pohledy a usmáli se, ale úsměv jim zmizel ze rtů, když uslyšeli Kakutův výkřik. Teleporter ukazoval na jednu z obrazovek. Záběr z místnosti telekinetů ukazoval, že Toufryová leží tváří na stole.
V příkrém rozporu s tím však bylo chování ostatních mutantů: ani jeden z nich se na zhroucenou telekinetičku ani nepodíval! Jejich pohledy byly upřené do nějakého jiného světa. Bylo to ovšem pochopitelné. Nechtěli vzdát svůj úkol a když jeden z nich odpadl, museli znásobit vlastní úsilí.
Rhodan tak pevně stiskl rty, až se proměnily v sotva znatelnou čárku. Atlan zíral na obrazovku nepřítomným pohledem. Jen Kakuta zmizel. Za okamžik se však opět objevil a usmíval se.
„Podal jsem jí vzpružující prostředek," ohlásil spokojeně. „Ostatní jsem také zásobil."
V prvním okamžiku Rhodan chtěl mutantovi vyhubovat, že to udělal, protože věděl, jak nebezpečné mohou být stimulující prostředky pro mutanty, aspoň za jistých okolností, ale rozmyslel si to. Za dané situace to bylo patrně nejrozumnější, co se dalo udělat.
„Děkuji vám, Tako," ocenil mutantovu snahu.
V příští vteřině koule opět zmizela, CREST III se opět rozletěla maximální rychlostí a všech pět tisíc lodí ji následovalo v předepsané formaci. Zdálo se, že se všechno opakuje, dokud nepřišla alarmující zpráva od zaměřovačů. Stíhaný objekt nebyl znovu zaměřen! Ani hyperzaměřovač, pracující nadsvětelnou rychlostí, nic neobjevil.
Rhodan však nepropadl panice. Hyperzaměřovač měl sice teoreticky neomezený dosah, avšak v realitě se vyskytovalo tolik různých omezení, že nezřídka stačil posun o několik světelných minut, aby se objekt ztratil. Zejména to platilo o tak malých objektech, jako byla pronásledovaná koule. Rušivá pole, plasmatické bouře, mračna ionizovaných plynů a mnoho dalších jevů mohlo způsobit, že objekt nebyl hned objeven.

Rhodan se právě chystal vydat rozkaz k přeskupení, když ho zavolal Lloyd. Zaměřovač se v průběhu posledních dnů zaměřil na pětidimenzionální pole, v němž bylo snadné zachytit energetické výboje naprázdno běžících motoru SJ-22. Nyní se mu to hodilo.
Ohlásil, že zachytil slabé projevy definovaného pole těsně před tím než nějaké rušivé vlivy narušily práci přístrojů. Podle propočtů krátkodobého zaměření se SJ-22 měl nacházet ve vzdáleností čtvrt světelného roku.
Rhodan rozhodně nebyl přesvědčený o správnosti tohoto propočtu, zvláště proto, že telepaticky získané údaje nikdy nevynikaly přesností pokud šlo o prostorové zaměření zachycených jevů. I nepřesné údaje však byly lepší než žádné.
O pět minut později se pět tisíc kosmických lodí v čele s CRESTEM III vnořilo do lineárního prostoru a vrátilo se do normálního prostoru o čtvrt světelného roku dál.
ve chvílí návratu se ve všech lodích pronikavě rozječely poplachové sirény. Koule z Andromedy se nacházela ve vzdáleností pouhých deset tisíc kilometrů!
„Provést zachycení vlečným paprskem, okamžitě!" vykřikl Rhodan do mikrofonu, který přenášel na velitelská stanoviště všech lodí flotily.
Stovky lodí zareagovaly okamžitě, ostatní potřebovaly ještě nějaký čas, aby zaujaly vhodnou pozici vůči objektu.
Avšak vlečný paprsek jediné lodi třídy CREST III by měl teoreticky stačit k uchopení a udržení tělesa tak malého, jako byla koule o průměru pouhých osm metrů.
Podařilo se.
Neviditelné sily se chopily koule a začaly jí přitahovat.
Atlan si oddechl.
„Vzdálenost pět set kilometrů," ohlásil náčelník zaměřovací služby. Potom už hlášení přicházela v rychlém sledu: tři sta kilometrů, dvě stě, sto.
A v tom se náčelníkův hlas zlomil a za okamžik úplně jiným tónem pronesl „Vzdálenost deset milionů kilometrů!"
Atlanova ruka se sevřela v pěst v bezmocném vzteku. „Jak je to možné? Jak se ta věc mohla vymknout se sevření vlečného paprsku byť o jeden jediný milimetr?"
„Teleportace!" odpověděl suše Rhodan. „Člověk nemůže udržet teleportera žádným vodícím paprskem - může ho jen pronásledovat dokud nebude zcela vyčerpán!"

6.

Spali necelých osm hodin - až na Baar Luna, který sváděl titánský parapsychický zápas s energií cizího teleportera.
Když velké rudé slunce na čelní obrazovce zabralo téměř celou její plochu, Modulan vyslovil své obavy: „Rudé Slunce má jednu planetu. Cizinci na ní pravděpodobně chtějí přistát a ukrýt se. Jestliže tu naše lodě nebudou velice rychle, už nás neobjeví."
Moghu se podíval na Tudda, který této akci velel, a váhavě navrhl: „Možná bychom měli tu kouli uvolnit, pane. Potom bychom mohli letět vstříc našim lodím a udat jim polohu hledaného objektu."
Tudd chvíli přemýšlel, nakonec však návrh odmítl: „Třeba posádka té koule usiluje právě o to, abychom je pustili, aby se mohla volně teleportovat. ne, musíme čekat. Stále ještě můžeme zmizet až ta koule přistane."
Baar Lun otevřel oči a podíval se po ostatních nepřítomným pohledem. Promluvil, ale jeho hlas prozrazoval značné vyčerpání a slova padala pomalu, s velkými odstupy: „Cizinci... jsou už také... na konci sil. Kdybych na tom byl... lépe... dokázal bych je... teď už... porazit..."
Bron se spokojeně zasmál. „To je dobře, pane. Už jste podal vskutku nadlidský výkon. Nám úplně stačí, že ta koule už nemůže uniknout na větší vzdálenost a musí přistát na planetě u tohoto slunce." .
„Doufejme, že je to tak," poznamenal poručík Ariel.
Za necelou minutu se koule opět teleportovala a zhmotnila se v horních vrstvách atmosféry planety. Po několika vteřinách následoval další skok a space jet tvrdě dopadl na rozpálený povrch planety.
„Proboha!" zasténal poručík Tromb-sdorf. „Teplota atmosféry je 212 stupňů Celsia."
„A přitažlivost se rovná 2,8 g," doplnil Ariel.
„Odpoutat se!" rozkázal Tudd. Zkušený veterán vypnul poutající pole a aktivoval antigravitační projektory. Obě kosmické lodě se oddělily a space jet zůstal viset v atmosféře deset metrů nad koulí. Potom Tudd spustil impulsní motory a pomalu začal nabírat rychlost.
„Jsou dezintegrátory připravené k palbě?" zeptal se.
„Ano, pane!" hlásil poručík Ariel
„Zamiřte na chapadla!" rozkázal Bron. „Pokuste se je zničit aniž byste poškodili vnější plášť koule."
Potom se velitel spojil interkomem s invazním komandem: „Velitel komandu! Připravte se k nasazení. Skafandry si nastavte na přitažlivost 2,8 g teplotu 212 stupňů Celsia!"
SJ-22 se prudce rozletěl šikmo vzhůru a potom ho pilot stočil zpět po křídle.
„Zahajte palbu z dezintegrátoru!"

Sotva znatelný nazelenalý paprsek vyšlehl směrem ke kouli na povrchu. Těsně u chapadel se náhle objevil mrak molekulárních plynů.
„Těsně vedle," komentoval to Tudd, „ale na začátečníka to není nejhorší. Nalétávám znovu."
Avšak dříve než mohl Ariel svou chybu napravit, Baar Lun zpozoroval otvor ve vnějším plášti koule a zavolal na velitele. Bron okamžitě odvolal rozkaz k palbě a zbrzdil let SJ-22. Bylo však už pozdě. Tři rudě zářící předměty vyrazily z otvoru v kouli a hnaly se do různých stran. Pohybovaly se groteskně působícími a neuvěřitelně rychlými skoky.
Bron vychrlil sérii kleteb a zamířil se svým strojem k jedné z prchajících žhavých koulí. Změna kurzu zabrala jistý čas, ale space jet uprchlíka během několika vteřin dohonil. Aspoň si to Bron myslel. Žhnoucí koule však najednou zmizela.
„Zaměřit!" zařval vztekle Tudd.
Moghuův obličej zešedl, když hlásil: „Všechny tři žhavé koule zmizely, pane!"
„Teleportovaly se," zašeptal Lun. „Ale vzhledem k jejich vyčerpání se nemohly dostat daleko musíme za nimi. je pravděpodobné že se budou stále pohybovat různými směry."
Bron se již na nic neptal a přitáhl rychlostní páku na doraz. Space jet vystřelil kupředu a jako fantom se rozletěl ke vzdálenému obzoru.
Nikdo na můstku malé pozemské lodi neviděl obrovský útvar, který slétl z oblohy a přistál těsně vedle koule z Andromedy.

♦ ♦ ♦

Pět tisíc lodí z hlídkového loďstva od Kahala obklíčilo žhavou planetu. Lodě se rozmístily v pravidelných rozestupech po osmi stech kilometrech a vytvořily jakýsi vnější plášť nad planetou. Prostor mezi bitevními loděmi dvou nejtěžších tříd vyplnily Korvety, space jety a dvoumístné stíhačky. A celá ta obrovská armáda, která by mohla dobýt menší hvězdnou říši, tu byla jen proto, aby dopadla kouli o průměru osm metrů!
Deset kilometrů od koule zatím dosedla skutečná hora z terkonitové oceli. Byla to koule o průměru půl třetího kilometru a to se ještě nepočítal středový zesílený pás. CREST III v celé své kráse a síle.
Jejích dvacet supersilných korpuskulárních motorů způsobilo při přistání žhavou bouři, kterou nepoznala ani tato rozpálená planeta. Čtyřiadvacet přistávacích vzpěr bylo zakončeno disky, které dohromady pokrývaly šest set tisíc metrů čtverečních. Aby však udržely váhu vlajkové lodi, musely být zároveň zapnuty i antigravitační projektory.
Deset kilometrů dělilo vlajkovou loď Solárního impéria od objektu z Andromedy. Vysoce výkonným zaměřovacím přístrojům CRESTU III neuniklo, že cizí loď opustily tři ohnivé objekty.
Rhodan pověřil pronásledováním Taka Kakutu, Rase Čubaje a Guckyho. Tři teleporteři si museli navléknout speciální obleky pro nasazení na této extrémní planetě a zapnout svá individuální ochranná pole. Sotva vystoupili z lodi, ne nepodobní těm, které pronásledovali, okamžitě zmizeli - teleportovali se.
„Uvažuji, proč vypadají jako žhavé koule," řekl zamyšleně Atlan. „Žár zřejmě nepochází od individuálních ochranných štítů, ale od pláště dopravního prostředku."
„Copak víme, jestli nějaké používají?" zeptal se Rhodan.
„A co by to mohlo jinak být: záchranné čluny, nic jiného," prohlásil útočně admirál.
Velký administrátor jen pokrčil rameny a objednal shift pro sebe, Atlana a Tolota. Dalších deset létajících obrněných vozidel mělo tvořit jejich doprovod. „Chci si prohlédnout opuštěnou kouli. Půjdeš také?" zeptal se potom Atlana.
„Zase riskuješ krk," odpověděl s úsměvem Atlan. „Samozřejmě, že půjdu."
„Nic jiného jsem ani nečekal," oplatil mu úsměv Rhodan.
Rhodan vyměnil pohodlnou palubní kombinézu za skafandr, který mu donesl služebný robot. Atlan a Tolot následovali jeho příkladu. Do hangáru shiftů se dostali spojovacím kanálem za půl minuty. Pásová vozidla již měla spuštěné motory a těžce vyzbrojení muži ve skafandrech do nich právě nastupovali. Rhodan mezi nimi poznal Omara Hawka z Oxtornu, doprovázeného okrillem Sherlockem a přátelsky mu pokynul. Hawk potěšeně opětoval jeho pozdrav.
Velký administrátor nastoupil do vozidla, Atlan a Tolot za ním. Tolot se musel spokojit místem v nákladním prostoru, protože stroj nebyl stavěný na jeho rozměry.
Na Rhodanův povel se dal celý oddíl do pohybu. Venku je uvítala zuřící bouře. Mikrofony na plášti jim zprostředkovaly vytí vichru a praskot. Těžké stroje však obstály v boji i s mnohem ničivějšími silami. Vytvořily půlkruhovou formaci a klouzavým letem zamířily k vytčenému cíli.
Rhodan pozoroval skrz neprůstřelné sklo kouli, ke které se blížili. Byla už dobře viditelná. Pozemšťany nepřekvapilo, že na ně nikdo neútočil. Posádka zřejmě opustila loď ve třech záchranných člunech. Museli však počítat s tím, že uvnitř koule na ně může být nastražena past.
Z každého shiftu byl vyslán jeden válečný robot. Deset strojů pak jeden po druhém vniklo stále otevřeným vchodem do koule. Za deset minut se někdo z nich spojil s posádkami telekomem: „Nic podezřelého, žádná

posádka, žádná past."
Rhodan zavelel k útoku. V čele skupiny bojovníků se pak rozletěl ve svém individuálním ochranném poli a s pomocí mikroantigravitačního pohonu k objektu z Andromedy.
Překvapila ho už jednoduchá vstupní komora. Komora byla malá, sotva se tam vešli tři: on, Atlan a Tolot. Vnější dveře vstupní komory se za nimi zavřely, vnitřní však zůstaly otevřené. To Rhodana překvapilo ještě víc.
Vnitřní prostor lodi se dal přehlédnout jediným pohledem. Bylo tu jen několik manipulátorů, senzorů a drobných zařízení, jejichž účel se nedal od pohledu odhadnout. V zádní části prostoru byl průchod do relativně velmi malé energetické stanice. Bylo zřejmé, že nemohla produkovat energii pro pohon této koule.
Znamenalo to, že posádka se musela skládat z teleportérů. Jinak to byla pouhá létající dílna s četnými vnějšími rameny a chapadly.
Toto zjištění ovšem nijak nepřispívalo k vyřešení záhady účelu tajemné lodi.
Rhodan pochopil, že ji mohou vyřešit jedině když zajmou posádku a vydal povel k návratu.

♦ ♦ ♦

Rudé slunce viselo jako obrovská ohnivá koule nad pekelnou krajinou.
Bron Tudd se zarputile snažil objevit zářící kouli, která tak nenadále unikla, ale marně. Objevili ji sice, ale ztratila se takřka okamžitě.
Baar Lun přemáhal své vyčerpání. Moghu mu sice podal araský stimulátor, ale ani ten nezabíral. Únavu z třicetiho-dinového zápasu na duchovní úrovni nebylo možné překonat žádnými stimulujícími prostředky.
„Brzy... je dostaneme," zašeptal Lun.
„To doufám, došel mi tabák," zavrčel Tudd. „je nejvyšší čas vrátit se do CRESTU."
Vypadalo to, že největší starosti mu dělá, že nebude moci holdovat svému dosti nechutnému zlozvyku. Bylo to však jen klamné zdání. Bylo Tuddovým zvykem znevažovat i nejkritičtější situace hranou lhostejností. I tentokrát byl plně soustředěný na svůj úkol. Věděl, že i nejlepšímu teleportérovi jednou musejí dojít síly a věřil, že se mu pak podaří přitáhnout záchranný člun vlečným paprskem.
Mimo to počítal s tím, že brzy dostanou posily. Zářivé body na obloze, které se pohybovaly nahoru a dolů, musely být kosmické lodě hlídkující na vzdálené oběžné dráze. Byl si jistý, že některá loď už brzy přistane. Toužebně si přál, aby to byla CREST III. Na její palubě byl sbor mutantů, jejichž schopnosti rozhodně převyšovaly schopnosti cizinců. Přinejmenším by teleportery z Andromedy snadno vypátrali. Gucky rozhodně!
Ostrý hvizd za jeho zády donutil Bro-na prudce se otočit a při tom omylem posunul jinou páku než měl a space jet se náhle řítil kolmo k zemi. Bron vyrovnal letoun v posledním okamžiku. Otřel si pot z čela a opět se otočil, aby zjistil, kdo to vlastně zavinil.
„Gucky!" vyrazil ze sebe.
Myšob předvedl svůj hlodavý zub v celé kráse. „Málem to nedopadlo dobře, co? A to jsem se tu stavil jen kvůli tomu, že jsi na mě myslel. Děkuji za uznání!"
Gucky se bez okolků teleportoval Bro-novi na kolena a zvědavě se zadíval na obrazovku před sebou. „Hele, zase tu jednoho máme," zamumlal.
Bron sledoval myšobův pohled a objevil rudě zářící kouli na nějakém plochém kopci. Okamžité změnil kurz a zrychlil.
„Přicházíš rovnou z CRESTU III?" zeptal se, aniž by spustil oči z obrazovky.
Myšob potřásl hlavou, gesto, které odkoukal od lidí. „Rovnou ne, Brone. Pro-následuju stejnou kouli, jako ty. Tahle náhoda nás svedla dohromady. Ras a Tako pronásledují ty dva další záchranné čluny, či co to vlastně je."
Nadporučík Tudd si všiml zvláštního důrazu, který Gucky položil na slova „záchranný člun". Zeptal se Guckyho, ale odpovědí mu bylo pouze pokrčení ramen.
„Koule zase zmizela!" hlásil Moghu.
„To vidím, nebo si snad myslíš, že jsem slepý?" vyjel na něho Gucky.
„No ano, vzdálenost jen dvě stě metrů, to jste museli vidět i na normální obrazovce," přiznal omluvně Ische Moghu.
„Říkáte dvě stě metrů?" zeptal se Tudd černého obra a odtáhl ruku od řídící páky. „Na tuhle vzdálenost by vlečný paprsek musel zabrat. Koule byla právě ve vzdálenosti maximálního působení."
Gucky kýchl. „Máte tu psí zimu. Proč si nenastavíte klimatizaci na slušnou teplotu?" postěžoval si myšob.
„Mám?" snaživě se zeptal Moghu.
Bron se šíleně rozchechtal. „Tenhle zelenáč skočí na každý vtip! Moghu, ro-bátko, máme tu třicet stupňů Celsia a navíc má Gucky na sobě skafandr s vlastní klimatizací!"
Tudd náhle zvážněl, podíval se na přístrojovou desku, poškrábal se na hlavě a obrátil se na Guckyho: „Co bych ale opravdu rád věděl, je, proč ta zatracená koule zase zmizela, ačkoliv jsem aktivoval vlečný paprsek?"
„To je jednoduché," ochotně odpověděl Gucky. „Teleportera nikdo nemůže udržet, paprskem už vůbec ne. Ten záchranný člun budeme honit tak dlouho, dokud se ta bytost uvnitř docela nevyčerpá."
Bron Tudd se zamyslel a přemýšlel dlouho.

„V něčem ale přece jen máme výhodu," usoudil konečně. „Záchranný člun nám aspoň nemůže uniknout do kosmického prostoru."
Také Gucky si tentokrát dal na čas než odpověděl. Konečně zvedl hlavu a zlostně vykřikl: „Zase vedle, mladíku! Právě mi Marshall sdělil, že všechny tři koule unikly do volného prostoru. Cizinci se teleportovali."

♦ ♦ ♦

Ke startu CRESTU III byla uvolněna energie, která se rovnala síle výbuchu atomové bomby. Spojení s teleportery z nějakého důvodu selhalo, patrně to způsobilo Marshallovo vyčerpání, a Rhodan s těžkým srdcem vyslal jednu Korvetu, aby je vyhledala a potom dopravila na CREST III start CRESTU III však neodložil. Chtěl-li dopadnout prchající záchranné čluny, nesměl ztrácet čas.
Na rozdíl od Marshalla byla Toufryo-vá po krátkém spánku na stole opět schopná plného nasazení. Také ostatní mutanti dobře zareagovali na aplikaci stimulujících prostředků.
Další nepříjemné překvapení Rhodanovi připravila ústřední palubní pozitronika, která vůbec nepočítala s možným únikem tří záchranných člunů a podle toho se také upravily bezpečnostní opatření na vnější oběžné dráze, kde hlídkovala flotila Solárního loďstva. Důkaz, že i pozitronický mozek se může mýlit, přišel draho. Unikající cizinci se teleportovali a tak je žádná z pěti tisíc lodí nezaznamenala a pochopitelně jim v úniku nemohla ani zabránit.
Na Rhodanův rozkaz čtyři tisíce devět set lodí opustilo oběžnou dráhu kolem planety a vydalo se za uprchlíky, zbývajících sto mělo nadále střežit opuštěnou planetu.
Několik minut panoval zmatek, který vždy doprovází přeskupení tak velké flotily, avšak z tohoto zdánlivého chaosu se velmi brzy zrodil pravidelný půlkruhový tvar.
Cart Rudo, kapitán vlajkové lodi, to měl snadnější než jeho kolegové, protože nemusel brát ohled na formaci. CREST III letěla jako první přímo za uprchlíky. Po deseti minutách byly všechny tři koule dostiženy.
Velký administrátor napjatě čekal, kdy dojde k další teleportaci. Stalo se tak, když se CREST III přiblížila na vzdálenost deset tisíc kilometrů.
Rhodan rozkázal, aby se kurz neměnil, protože dosavadní zkušenosti ukazovaly, že koule, ať již velká nebo tyhle malé, se stále teleportuji v jednom vytčeném směru. Nebylo ovšem jasné, zda je to záměr, nebo kurz prostě nedovedou změnit.
Po třetí teleportaci ústředna zaměřovačů ohlásila, že dva ze tří kulovitých objektů vstoupily do chromosféry rudého slunce. Na vyvození nějakých praktických závěrů z konstatování, že cizinci volí raději smrt než zajetí, bylo však již pozdě.
Ale zbývala ještě někde třetí koule!
Rhodan se zeptal zaměřovačů, kde je třetí záchranný člun. Odpověď ho překvapila, ale i potěšila. Třetí člun změnil směr teleportace a tak se rudému sluncí vyhnul.
Bylo třeba počkat, až se zase objeví.

♦ ♦ ♦

V zápalu pronásledování se Bron Tudd dopustil osudné chyby. Se svým strojem vstoupil do meziprostoru a skočil o čtyřicet tisíc kilometrů ve směru ke slunci. Tam zaujal pozici.
S hraným nezájmem pozoroval hon flotily od Kahala na unikající záchranné čluny. Brzy poznal, že CREST III letí daleko vpředu před. formací. Hnala kulovité objekty přímo do míst kde se nacházel space jet.
„Navrhuji, aby se Gucky telepaticky spojil s Marshallem, jakmile se CREST III dostatečně přiblíží..."
Bron se otočil, aby zjistil, kdo to řekl. Tako Kakuta seděl na nouzovém sedadle a mile se usmíval jak bylo jeho zvykem. Další teleporter, Ras Čubaj, stál u nápojového automatu a pil minerálku z láhve.
Oba muži se objevili na můstku space jetu zcela nečekaně krátce po teleportaci uprchlíků do kosmického prostoru a několik vteřin po startu z povrchu planety.
Bez dalšího vysvětlení oba požádali aby je Tudd vzal s sebou. Až za chvíli pochopil, jaký to mělo důvod. Žádný teleporter nemůže přepínat svoje síly do nekonečna. Kakuta a Čubaj se teleportovali do SJ-22 vlastně jen proto, že byl mnohem blíž než CREST III.
Dosud se nepodařilo navázat radiové spojení s vlajkovou lodí. Hyperkom v diskovité lodí nefungoval a telekom, zabudovaný do přileb posádky, neměl tak velký dosah. Také Gucky ztratil spojení, protože jeho protihráč John Marshall omdlel.
„Vlajková loď je vzdálená ještě deset milionů kilometrů, pane!" hlásil Moghu.
„Děkuji!" odpověděl nadporučík Tudd. Deset milionů kilometrů, opakoval si v duchu a najednou sebou škubl a otevřel ústa. Poznání hrozícího nebezpečí se však dostavilo pozdě.
Uprostřed můstku space jetu se najednou vznášela koule o průměru jeden metr. Šířila kolem sebe tmavorudé, žhavé světlo.
Muži zcela instinktivně zaklapli svoje přílby. Automaticky začaly ječet poplachové sirény. Pojistky vyletěly a

namodralý výboj prolétl místností. Obrazovky se potáhly jakýmsi bílým povlakem. Z řídicího pultu začal stoupat dým.
Před Bronovýma očima proběhly všechny události jako v dokumentárním filmu. Vytáhl svou impulsní zbraň, ale okamžitě ji rezignovaně zastrčil zpátky do pouzdra. Střílet na kouli na můstku by se rovnalo sebevraždě.
Vytřeštěnýma očima pozoroval, jak se koule prudce zřítila na podlahu a v příštím okamžiku ho pohltila tma.

7.

Když se probral z hlubokého bezvědomí, první, co spatřil byly hvězdy, které zářily nad ním. Bron Tudd upadl do lehkého spánku z vyčerpání. Zdálo se mu, že leží na pozemské louce a opájí se vůněmi prosluněné trávy. Obloha byla bez mráčků a srpek měsíce byl vysoko. Nebe bylo poseté zářícími hvězdami...
Trhnul sebou a narovnal se. Překvapilo ho, co z toho vzešlo. Hvězdy opustily svá místa a začaly kroužit kolem něho a kroužily stále rychleji a rychleji, až se mu zatočila hlava.
Automaticky udělal ty pohyby, které mu během dlouhých tréninků přešly do krve. Pohyb hvězd se zpomalil a Tudd si uvědomil, že se nepohybují hvězdy, ale on sám. Potřeboval však ještě několik vteřin, aby správně odhadl svou situaci.
Věděl, že se ve space jetu materializoval cizí člun. Potom byl patrně dost dlouho v bezvědomí. Co se stalo v té době se musel pokusit rekonstruovat podle výsledků.
I když se mu nechtělo věřit, že ho smysly neklamou, nakonec jim uvěřit musel. Pohyboval se volným pádem v kosmickém prostoru. Space jet byl zřejmě zničen. Kdo ví, kde se vznášejí jeho trosky, kdo ví, kde jsou ostatní - Gucky a dva další teleporteři, Baar Lun...
Bron překontroloval stav svého skafandru. Zásoba vzduchu by mu měla stačit na šedesát hodin, výživa by vydržela ještě déle, ale to by mu už nepomohlo, až by došel kyslík.
Kde ale zůstala nepřátelská koule? Rozhlížel se kolem, ale nikde ji neviděl. Ještě štěstí, že si při objevení koule bezmyšlenkovitě zaklapl přilbu!
V této části Mléčné dráhy byly hvězdy tak blízko u sebe, že z tmy nekonečna, jak ji popisují básníci, toho mnoho nezbývalo. Jen nalevo...
Bron zatajil dech. Ta tmavá skvrna nebyla tmou vzduchoprázdného prostoru. Ta tmavá skvrna byla ohraničena jako podle pravítka. Bron hlasitě vydechl. Byla to válcovitá kosmická loď!
Poručík dlouho nepřemýšlel o tom, odkud se tu ta válcovitá loď vzala, zapnul svůj motorek a opatrně k lodi zamířil. Tmavý předmět rychle rostl před jeho očima a za chvíli už musel brzdit, aby nenarazil do pláště. ve volném prostoru se vzdálenosti nedají dost dobře odhadnout — tato zkušenost se brzy opět potvrdila.
Dřív než čekal se opřel rukama o hladký povrch kosmické lodi. Pomalu se začal pohybovat podél pláště doleva. Po deseti minutách objevil trhlinu. Vůbec by si jí nevšiml, kdyby nezapnul svítilnu na své přilbě. Světlo tu netvořilo kužel, jako v atmosféře. Bylo vidět teprve při dopadu na kovový povrch, od nějž se odráželo.
Krátce po tom mu další záblesk světla prozradil, že něco není v pořádku. Byla tam díra v plášti lodi. Její průměr odhadl na třicet metrů. Okraje byly nerovné a ztluštělé, kov se tu zřejmě roztavil a ztuhl.
Bron zaváhal jen krátce. Neměl co ztratit a tak pronikl dovnitř.
ve světle své svítilny uviděl obraz zkázy: zborcené přepážky i stropy, změť zpřetrhaných kabelů a konce do prázdna ústících potrubí. Žádné neupevněné předměty tu samozřejmě nebyly. V okamžiku katastrofy zmizely spolu se vzduchem ve vzduchoprázdnu. Až přibližně po sto metrech Bron narazil na neporušenou stěnu a v ní objevil ke svému úžasu nepoškozený vchod do další vzduchotěsné komory.
Nadporučík potřeboval čtvrt hodiny na to, aby se pevně postavil na jakýsi výstupek těsně u vchodu do vstupní komory a dosáhl na ruční kolo, které zřejmě bylo nouzovým otevíráním dveří do komory v případě poškození automatiky. Účel tohoto zařízení poznal zkušený kosmonaut okamžitě, ale zároveň mu to cosi připomínalo, ale on si nemohl vzpomenout co. Za dané situace mu to ale bylo jedno.
Musel vynaložit veškerou sílu, aby s kolem vůbec pohnul, nakonec se mu to však podařilo. Bron si oddechl, když se vstup do komory před ním konečně otevřel.
Odrazil se nohama a vletěl do komory. Několik vteřin se bezradně vznášel, dokud nepochopil, že dveře za ním se automaticky nezavřou a vstup do nitra lodi se neotevře.
Naštěstí i tady bylo nouzové ruční ovládání.
Člověk zpravidla neočekává, že by ve vraku kosmické lodi narazil na nepřítele. Proto Tudda ani nenapadlo vytáhnout z pouzdra svou impulsní zbraň, když se vnitřní dveře začaly otevírat. Vzápětí však vykřikl a skočil stranou.
Tmavorudá střela vyšlehla ze tmy chodby...

♦ ♦ ♦

Gucky se probral. Vzpomínal si velice dobře na poslední strašné vteřiny před tím, než žhavá koule udeřila do podlahy velitelského můstku. Při té vzpomínce se myšobovi zježila srst, ale okamžitě se opět ovládl.

Žhavá koule zmizela, ale po její krátké návštěvě tu zůstaly četné stopy. Měkké obložení přístrojů, které mělo chránit posádku před případnými nárazy, se žárem rozteklo a vytvořilo jakousi nahnědlou masu. Utrpěly i všechny obrazovky, bylo jisté, že na žádné z nich se už nikdy žádný obraz neobjeví. V místě, kde koule dopadla na podlahu, byla tmavá skvrna.
A nadporučík Bron Tudd byl pryč!
Myšob se rychle vzpamatoval z úleku a zapnul telekom zabudovaný v přilbě. Tudda však volal marně, ozvali se mu jen tři muži z invazního komanda.
Naštěstí klimatizace stále ještě fungovala, přístroje Guckyho skafandru ukazovaly, že na můstku je dýchatelná atmosféra. Gucky tedy přecházel od jednoho muže ke druhému a otevíral jim přilby.
Baar Lunův obličej byl přepadlý a ochablý. Bylo zřejmé, že se Modulan v posledních hodinách vydal ze všech sil. Gucky ho telekineticky nadzvedl a opatrně posadil do Tuddova křesla, které se tak nečekaně uvolnilo. Pak mu rozepnul skafandr a sklopil opěradlo.
Potom zapracoval na Moghuovi. Když se černý obr probral, tvářil se zcela nechápavě. Gucky mu krátce nastínil situaci. Nyní si musela posádka i příslušníci invazního komanda nějak poradit sami.
Gucky se posadil na podlahu, opřel se a zavřel oči. Jeho myšlenkové impulsy nejvyšší intenzity křižovaly prostorem, až narazily na cosi známého: blok mutantů na CRESTU III! Gucky vyčlenil z myšlenkového klubka impulsy telepatky Toufryové.
Betty mu sdělila, že dvě žhnoucí koule patrně shořely v chromosféře rudého slunce a že Marshall je sice už opět při vědomí, ale ještě je příliš slabý na to, aby se aktivně podílel na událostech.
Gucky zase Toufryovou informoval o událostech ve space jetu.
Toufryová dostala rozkaz od Rhodana, aby space jet telepaticky zaměřila, Gucky jí však musel sdělit, že je tímto způsobem velmi obtížné odhadnout vzdálenost.
Tou dobou se už probrali i Tako a Ras. Gucky jim začal vysvětlovat situaci, náhle však zmlknul v půli věty. Zachytil myšlenkové signály, které však nepřicházely od telepata. Byl to Bron Tudd!
Gucky okamžitě zapomněl na Toufry-ovou i na celou CREST III. Před jeho vnitřním zrakem vyvstávalo vše, co Tudd prožil od okamžiku, kdy se probral ve vzduchoprázdnu. Až do okamžiku, kdy pronikl do vraku kosmické lodi.
Potom už neviděl nic.
Guckymu se rozbušilo srdce. Rychle se soustředil opět na spojení s Betty. Trvalo mu však tři minuty než ji opět nalezl a napojil se na ni.
Telepatka mu sdělila, že CREST m míří k demolovanému space jetu. Gucky ji však přerušil a v kostce jí sdělil, co se dověděl o Tuddovi a že mu spěchá na pomoc. Na odpověď raději nečekal, protože věděl, že Rhodan bude mít námitky. Gucky si však nikdy nedělal problémy s přílišnou poslušností a spěchal Tuddovi na pomoc.
„Pojďte!" vyzval Taka a Rase.
Oba teleporteři se ho chopili za ruce. Gucky se zkoncentroval na místo, které znal z Bronových myšlenek...

♦ ♦ ♦

Bron narazil přilbou do stěny chodby a na okamžik ztratil vědomí, ale už o několik vteřin později byl opět na nohou, dá-li se to tak říci, a vznášel se vzducho-prázdnou chodbou ve stavu beztíže. Najednou mu bylo jasné, kdo je jeho protivníkem.
Pomalu vytáhl z pouzdra svou narkotizační zbraň, ale než stačil vystřelit, koule opět zmizela. Bron zaklel, zapnul svůj pohon a hnal se dál chodbou.
Další vzduchotěsná přepážka mu už nedala moc práce, naučil se hnout kolem ručního ovládání aniž by se sám musel nějak jistit. Za chvíli se však přesvědčil, že si tu námahu mohl ušetřit. Dveře další vstupní komory se zavřely automaticky a syčení ho upozornilo na to, že komora se plní vzduchem. Zde automatika fungovala!
Tudd trpělivě čekal, až syčení ustane. Stalo se a zároveň se otevřely vnitřní dveře komory. Před ním se rozkládala rozlehlá hala.
Nadporučíkovi připomněla rekreační zahrady na velkých pozemských lodích. Byla to skutečně zahrada! Rozhodně však nebyla pozemská. ve snovém žlutém • světle tu rostly podivné traviny a stromy. Tudd na okamžik strnul. Překvapil ho nejen pohled na nezvyklou krajinu, ale i enormní síla přitažlivosti v tomto prostoru.
Potom přimhouřil oči a zadíval se na žhavou kouli vznášející se vprostřed haly. Měl pocit, že záře ho oslabuje, mohlo to však být způsobeno oslepujícím světlem umělého slunce. Důležitější mu připadalo, že žhavou kouli opět objevil.
Bron Tudd tentokrát stačil vystřelit. Koule ještě chvíli nehybně visela ve vzduchu a potom pomalu klesla k zemi a zůstala ležet.
„Bravo!" uslyšel nadporučík ve sluchátcích. „Tohle jsi provedl dokonale, Brone."
Bron se ztěžka otočil. Za jeho zády a trochu nad ním se vznášeli Gucky, Tako a Ras, kteří se drželi za ruce. Pomalu se snesli k podlaze a šli blíž.
„Doporučuji ti, abys použil svůj antigrav," řekl Gucky. „Tíže v lodích Maahků je opravdu enormní."

Tudd bezmyšlenkovitě uposlechl. „Kde se tu berete? Co je s SJ-22?" zajímal se.
„Právě odtud přicházíme," odpověděl přátelsky Gucky. „Zajímavější je, kde ses vzal ty tady. Ale to ty asi nevíš, co? Patrně tě tenhle náš přítelíček vzal omylem s sebou při teleportaci. Osudný omyl -pro něj..."
Myšob domluvil a odkolébal se ke kouli ležící v trávě. Chvíli si ji zvědavě prohlížel a potom k ní natáhl ruku. Samozřejmě ji měl chráněnou skafandrem, ale čidla v rukavicích ho přesně informovala o teplotě okolí.
„Chladne pozoruhodně rychle," konstatoval a náhle uskočil. Bron mu přiskočil na pomoc, ale myšob udělal odmítavé gesto.
„Ta věc volá!" zašeptal. „Vysílá telepatické volání a běduje."
„Kdo volá?" zeptal se Ras Čubaj. „Ta věc nebo někdo v ní?"
Gucky přímo neodpověděl, ale bezbarvým hlasem oznámil, že se s koulí musí zacházet jako s naprosto cizí, nicméně vysoce inteligentní formou života.
„Myslím," pokračoval myšob, „že tyto bytosti potřebují k životu enormně vysokou teplotu. Koule byla rozžhavená, dokud nevyčerpala energii."
„Když vychladla, tak bychom ji snad mohli dopravit na CREST III," navrhl Kakuta.
Gucky opět navázal kontakt s Toufry-ovou. Betty odpověděla okamžitě.
„CREST III je pouhých deset tisíc kilometrů od vraku," oznámil Gucky svým společníkům. „Já, Tako a Ras se společně pokusíme teleportovat kouli do CRESTU III, ty, Brone, počkáš tady, dokud se pro tebe nevrátím."
Bron osaměl jen na minutu. Teleporteři v pořádku dopravili kouli do CRESTU III a Gucky se pro něj okamžitě vrátil. V příštím okamžiku byl vrak opět opuštěný. Bude ještě možná tisíc let bezcílně putovat vesmírem než si ho některá hvězda přitáhne a on zmizí navždy.

♦ ♦ ♦

Gucky, Marshall a Toufryová se zajatcem osaměli. Kabina byla chráněna před proniknutím jakéhokoliv myšlenkového impulsu 5D polem. Teprve zde se telepati v klidu dobrali smyslu v myšlenkovém proudu podivné bytosti a navázali s ní kontakt. Konečně se dověděli, s kým mají tu čest.
Bytost jim sdělila, že on a jeho dva druzi jsou sluneční inženýři ze sousední galaxie. Vůbec se nechtěli dostat do této galaxie, byli pouze neopatrní a šest „Velkých Matek", propojených s transmiterem je zcela nepřipravené vrhlo do jiné galaxie.
„Uklidni se!" naléhavě myslel Gucky. „Nechceme ti ublížit! Všechno je to jen velký omyl. Považovali jsme tě a tvé druhý za nepřátele. Jen proto jsme vás pronásledovali."
„Nikdy jsme neměli v úmyslu nic špatného," vysílala koule. „Naopak, jsme kdykoliv připraveni pomoci těm, kdo naši pomoc potřebují. Budujeme Velké brány a směrujeme síly Velkých Matek a tak umožňujeme bytostem jako vy pohyb v prostoru a v čase."
„Tak to vy jste vybudovali sluneční transmitery!" vykřikl myšob.
„To bylo velké dílo," odpověděla telepaticky koule.
„Víte, kdo tu leží před námi?" obrátil se Gucky vzrušeně na ostatní.
„Začínám to tušit," řekl Marshall.
„Kdo by si to pomyslel! Taková na pohled bezmocná a bezelstná bytost. A to jsou sluneční inženýři z Andromedy! Okamžitě to musím oznámit šéfovi," vykřikoval Gucky. Nebylo to však snadné. Pětidimenzionální pole mu bránilo v teleportaci i ve spojení interkomem.
Než se Gucky rozhodl, co dělat, uslyšel Marshallův výkřik. Otočil se a viděl, že koule zmizela.
„Oklamala nás," zamumlal Marshall. „A když naše bdělost polevila, unikla."
„Neoklamala nás, co se její bezelstnosti týče," oponoval Gucky. „Pouze využila příležitosti a..."
Náhle se odmlčel a zhroutil se. Marshall a Toufryová vykřikli, jejich tváře zrůznil děs.
O minutu později do izolované kabiny vtrhli medoroboti a vynesli omdlelé telepaty.

♦ ♦ ♦

Rhodan se cítil unavený a sklíčený. Deprimovalo ho, že s patnácti tisíci válečnými loděmi pronásledoval tři drobné, bezelstné inteligentní bytosti. Nejhorší byl pak závěr, kdy poslední bytost, která zůstala naživu a byla zajata Tuddem, unikla z CRESTU III a následovala své druhy do rozžhaveného jícnu rudého slunce. Její poslední děsivý telepatický
výkřik způsobil mdloby Guckyho, Marshalla i Toufryové.
Rhodan si potřeboval odpočinout. Když však vstoupil do svého apartmá, robot mu oznámil, že ho v obývacím pokoji čekají hosté. Perry vstoupil do pokoje zamračený, ale když viděl Guckyho, Johna a Betty, tvář se mu rozjasnila.
„Vůbec jsem nevěděl, že už jste v pořádku," řekl s radostí v hlase na uvítanou a se všemi si potřásl rukama.
„V pořádku, to je trochu přehnané. Jen jsme to filmovali, abychom unikli z palubního lazaretu," upřesnil Gucky. „To jídlo tam si nedovedeš představit, nemají ani..."

„Teď si to vynahradíte, jste mými hosty," přerušil ho se smíchem Rhodan. „Robote! Páni si objednají co budou chtít a kolik budou chtít."
Po jídle se u portského rozvinula debata o událostech posledních dnů.
„Z toho, co vám náš zajatec vyprávěl, mi vyplývá jedno," shrnul Rhodan. „Le-muři nebyli tvůrci transmiteru, přesto se však dostali do Andromedy. Znamená to, že byli schopni překonat vzdálenost mezi galaxiemi obvyklými prostředky. Jejich kosmické lodě před padesáti tisíci lety to dokázaly."
„Ano, a teprve tam se setkali se slunečními inženýry," horlivě přitakala Toufryová.
„Tyhle kulovité bytosti musely řešit technické problémy takřka zázračně," mínil Gucky. „Na myšlenku slunečního transmiteru je asi přivedli Tefrodi. Inženýry ta myšlenka fascinovala, pustili se do toho s vervou a dokázali to."
Rhodan prudce postavil prázdnou sklenici na stůl.
„A teď se na ně obrátili Mistři se žádostí, aby prolomili náš blok!"

♦ ♦ ♦

Večer se konala štábní porada k nové situaci. Bylo jasné, že sluneční inženýři jsou schopni prolomit blok a tudíž je invaze nespočetného loďstva Tefrodů s nevyčerpatelnými zdroji živé síly v podobě duplikantů na pořadu dne. Nikdo však nepropadal panice. Všichni věřili v Rhodanovu genialitu a neselhávající intuici. A Rhodan rozhodl: „Nepřátelský plán musíme zmařit v zárodku, tedy tam, kde vznikl - v Andromedě!"